

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'alt Llobregat i Cardener

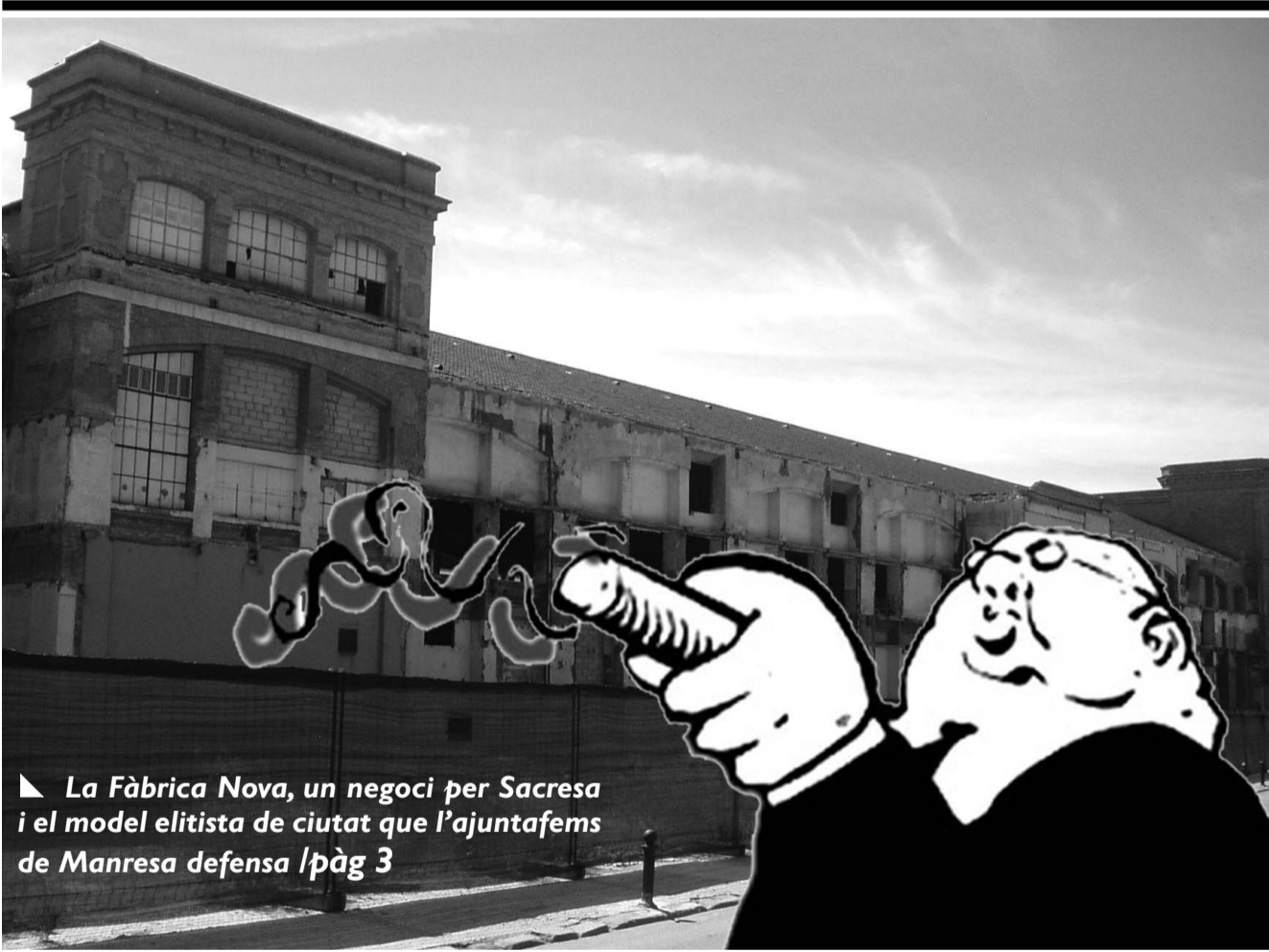

GRATIS
6.000 exemplars
II època núm. 33
maig-juny del 2007

Els nostres desitjos no caben a les urnes

► Quan IC-V deixa veure el seu veritable rostre... /pàg 8

► Subvertint la farsa: estratègies de lluita contra les campanyes de propaganda electoral. /pàg 9

► La Fàbrica Nova, un negoci per Sacresa i el model elitista de ciutat que l'ajuntafems de Manresa defensa /pàg 3

Accions de rebuig contra l'ordenança del civisme a Berga /pàg 3

L'ajuntament de Berga ha mostrat una capacitat nul·la de diàleg davant les queixes contra l'ordenança de civisme i la seva aplicació en forma de multes astronòmiques. Aquesta actitud ha forçat que col·lectius de Berga no tinguessin més remei que continuar realitzant accions de denúncia i rebuig a aquesta ordenança repressiva.

Els barrots no faran callar les veus de les persones preses /pàg 24,25i26

El Juan, que encara està empresonat a Teramo (Itàlia), ha escrit un comunicat deixant ben clar contra qui i què lluita i seguirà lluitant. La Nuri, segrestada des del 7 de febrer a Soto del Real, ha escrit una carta dirigint-se totes aquelles persones que s'han solidaritzat amb ella. El Rafael s'ha declarat en vaga de fam i patirà perquè no se li respecten els seus escassos drets que té com a pres.

► Berguedà

L'alcalde decideix i els veïns paguen

/pàg 7

Ha mort Jaume Valls als 90 anys

/pàg 19

► Bages

El cultiu de blat trangènic amenaça les espècies autòctones

/pàg 3

► Arreu

Al juny es celebrarà la cimera i la contracimera del G-8 a Alemanya

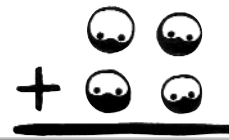
/pàg 10 i 17

► Presons

La tortura dins les presons de l'estat espanyol

/pàg 23

dossier **Central**
MUNICIPALISME
LLIBERTARI

L'inconfusible període electoral es visualitza novament en un horitzó no gens llunyà. Com sempre l'acompanya tot un seguit de promeses polítiques i bons propòsits que haurien de portar a l'electorat a elegir a la persona menys nociva per els seus interessos. Les encartellades i publicitat electoralista inundaran de nou els nostres carrers i una vegada més seran víctimes dels sabotatges culturals elaborats des de la consciència irrefrenable de les ments dels ciutadans inconformes. El membres ocults de la guerrilla de la comunicació es posaran les botes davant el festí que prometen uns comiçis carregats de lemes a tergiversar, rostres a distorsionar, caretes a desemmascarar... jugant amb el llenguatge, propiciant una semàntica esquizofrènica.

Quan el delegacionisme és la renúncia a la pròpia decisió i l'obediència la constant política d'una societat incapaç de funcionar per ella mateixa, es fa més necessari que mai una aposta per aquelles alternatives autogestionàries i de base que mitjançant l'autorganització potencien i es reapropien de la llibertat individual per avançar cap a models col·lectius de funcionament i decisió. Les experiències de municipalisme llibertari (algunes de les quals estan tractades en el dossier central d'aquest pèsol) esdevenen una de tantes propostes que malgrat els seus pros i contres auguren i reclamen una realitat diferent a l'actual.

Per què la recança no envaeixi els nostres cors davant les constants injustícies que es desenvolupen sota una de les formes d'aniquilació col·lectiva més grans de la història (la democràcia parlamentària, vetlladora de les desigualtats socials existents), hi ha tot un seguit de propostes "anti-sistèmiques" que ens poden si més no fer recuperar part de la dignitat perduda. Trobem, per exemple, l'oportunitat de participar en les diferents jornades contra les penes de llarga durada que tindran lloc properament a diverses ciutats. Ens podem apuntar també, a la setmana d'accions descentralitzades que propaga la campanya "Està tot fatal", que sota quatre eixos de denúncia comuns pretén fer sortir a la llum el descontentament general vers la cada vegada més odiada classe política. Propostes que sota el segell "hazlo tu mismx" o "no nos mires, unete" pretenen potenciar la capacitat d'acció i mobilització de les excloses de la societat, no derivar la intenció de vot de la ciutadania per a treure un rèdit polític.

L'agonia que ens provocà en un primer moment veure els nostres companys Juan i Nuri entre reixes, s'ha convertit en força en veure la seva capacitat de resistència malgrat les constants temptatives dels carcellers per a sotmetre'ls. Amb el seu empresonament, ha quedat palesar la naturalesa repressiva d'un partit polític teòricament d'esquerres (IC-V) que no en té prou amb segrestar els nostres companys sinó que a més a més ha assenyalat públicament (en boca de Boada) a les nostres comarques com a possibles indrets on poden tenir lloc futures operacions policiaques. Per què no descansar fins que estigueu al carrer:

Llibertat Juan i Nuri, llibertat per a totes!

Pàgina 3: · Què hi ha darrera la fàbrica Nova de Manresa

Pàgina 4: · Nou cas de contaminació transgènica a Manresa

Pàgina 5: · Energia eòlica, a quin preu?

Pàgina 6: · Diverses accions contra les multes i l'ordenança del civisme

Pàgina 7: · A Berga es promou la cultura popular?
· L'Alcalde decideix i els veïns paguen

Pàgina 8: · Quan IC-V deixa veure el seu veritable sostre

Pàgina 9: · Subvertint la farsa

Pàgina 10: · El G.8-2007 arriba a Alemanya

Pàgina 11-16: · DOSSIER CENTRAL: "Municipalisme llibertari"

Pàgina 17: · Continuació de l'article del G-8 a Alemanya
· Judici contra Mumia Abu-Jamal

Pàgina 18: · Ha mort Jaume Valls

Pàgina 19: · Inauguració del Banzai
· L'eix del mal és monògam?

Pàgina 20: · Explicacions possibles d'una impunitat aberrant

Pàgina 21: · Segon esborrany en defensa del metropocentrisme

Pàgina 22: · Continuació de l'article en defensa del metropocentrisme
· El vincle social, les comarques i la ciutat prohibida

Pàgina 23: · Lleis, presons, tortura i doble moral. La poolítica de la por

Pàgina 24: · Declaració de vagade fam i de pati d'en Rafael Martinez Zea

Pàgina 25: · Comunicat de Juan Sorroche desde Teramo
· Juan i Nuri no esteu sols!

Pàgina 26: · Carta de la Nuri desde Soto del Real
· Ressenyes

Pàgina 27: · Ressenyes
· Agenda

Pàgina 28: · Entrevista: Una tertúlia amb Luís Andrés Edo: "Una mirada llibertaria sobre el municipi"

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de

la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 13/03/2007 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: La Filadora, Trangèncs fora, Tramuntana, Incívica, Pep i Tu, A por ellos, Gamberreja, per 9 justis 9 pis, CGT correus Manresa, Col·lectiu editor del www.berguedallibertari.org, Comisió del 5 de gener de la MHM-2007, Prou impunitat, Esther Borràs, Convers eremita, Columna cloriana, un de barri, Lola, Juan, Rafa Hiram Gaskoine i Nuri. Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Ateneu Llibertari del Berguedà: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org Associació Cultural Columna Terra i Llibertat (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org Pèsol Negre (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: Associació Cultural La Fona. *MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf.: 93 874 72 60 - Fax: 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es La Tremenda (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. CNT Manresa/CSO Valldaura, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: CNT-AIT (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: Cal Carrasclat: carrasclat@gmail.com. Masia okupada Ca n'Escaiola: canescaiola@gmail.com. *OLVAN: Ateneu Popular Olvanès *SALLEN: Amics d'Agustín Rueda Adreça electrònica: amicagustin@berguedallibertari.org, CGT (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf.: 93 837 07 24 - Fax: 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: <http://www.cgt.es/sallent> *SÚRIA: L'Alternativa (col·lectiu polític): c/ Magi Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Nou web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Què hi ha darrera la Fàbrica Nova de Manresa?

Estan construint un model de ciutat pensada per les butxaques suculentos, per l'oci, pel consum. Quan ens diuen equipaments es refereixen a centres comercials, restaurants, llocs on poder realitzar culte al déu diner. Fan habitatges cars, on la majoria de població no pot accedir, però on s'enriqueixen els de sempre. Aquesta és la Manresa que volem?

Manresa, abril 2007

La filadora

La demolició de la "Fàbrica Nova" és ja un fet, amb ella s'han emportat les pedres, els records i el què quedava de la memòria històrica del moviment obrer manresà. Tot i que no es té prou present, a la fàbrica Bertrand i Serra es van viure episodis molt especials, com per exemple la vaga que van encapçalar les dones l'any 1946, una de les primeres realitzades en plena dictadura franquista. Fita doblement important per tractar-se d'una de les primeres reivindicacions públiques i populars en una època on sobretot destacava la repressió, i pel fet de ser les dones les protagonistes, les quals havien de trencar amb més tabús, prejudicis i cadenes a l'hora d'encapçalar una lluita sindical.

Què quedarà de tot plegat? Una zona d'alt estanding destinada a persones amb elevat poder adquisitiu que podran gaudir de l'oci, les compres i l'esport sense sortir de la mateixa illa, i al mig de la qual trobaran l'estàtua d'una dona rememorant les lluites del 1946. Una mica fora de lloc? Si les dones aixequessin el cap i es veiguessin commemorades enmig d'una de les catedrals del capitalisme i el consumisme...

El projecte de la nova edificació als antics edificis de la fàbrica que ocupen un total de 6.5 hectàrees compta amb 279 habitatges entre pisos, àtics i apartaments. Tots ells destinats a butxaques suculentos, no seran precisament de pro-

butxaques, més de 30.000 m2 seran ocupats per un centre comercial, un hotel, oficines, bars, restaurants i cines. Aquest és el model de ciutat que volem? Què entenem quan ens diuen "equipaments"?

Cada vegada es fa més evident que no són les persones que habiten un territori qui prenen les decisions de com es veurà afectat el seu entorn i la seva vida. Qui ha decidit què s'hi farà a l'antiga Fàbrica Nova? Quins interessos hi ha? Què entenem per equipaments per la ciutat? De tot això ens en podria donar llargues respostes Román Sanahuja, president de Sacresa la promotora encarregada de tirar endavant el projecte, juntament amb l'empresa manresana Cots i Claret.

► **Cada vegada es fa més evident que no són les persones que habiten al territori qui prenen les decisions**

Sacresa no la coneix molta gent, tot i ser una de les empreses pioneres, un referent a l'Estat Espanyol quan es parla de promocions immobiliàries. El seu objectiu és clar: treure el màxim rendiment econòmic en les seves accions. El model de projecte que volen edificar a Manresa no és nou per aquesta empresa, és el seu model de petita ciutat on la gent viu i consumeix en el mateix

Podem fer una mica d'història i veure en quins projectes ha estat especulant la promotora Sacresa, l'empresa de la família Sanahuja. En un dels primers escàndols on es donen a conèixer (tot i portar ja anys enriquint-se en el terreny immobiliari) és amb els pisos afectats per aluminosi del Turó de la Peira. Als anys 50 havien convertit una zona verda en 3.760 pisos de lloguer per a gent treballadora. El 1990 un edifici construït per Sanahuja amb Cementos Molins s'ensorra a causa de l'aluminosi provocant la mort d'una dona. Les denúncies a Sanahuja i als diferents responsables van ser arxivades al 1993.

D'altra banda Sacresa és la principal propietària dels terrenys als barris de Finestrelles i Can Vidalet de Llobregat on vol desenvolupar el Pla Caufec. Aquest projecte urbanístic cimentarà part de Sant

amb l'excusa de soterrar les torres d'alta tensió però que acaba substituint el metall per ciment i multiplicant els

► **Sacresa és el principal responsable del desastre ecològic que significa el pla Caufec.**

danyos que es pretenien solucionar. Fa anys que a Esplugues del Llobregat la població està en contra d'aquest Pla, ha denunciat irregularitats davant ajuntament i Generalitat, però majoritàriament s'han trobat amb un matrimoni ben avingut entre administració i especuladors.

I és que aquesta no és una empresa qualsevol, tot i no sortir molt a la premsa al 2003 Sacresa comptava amb més de 2,6 milions de m2 de sostre edificable propis; té una facturació del voltant de 200 milions d'euros anuals. Segons la pròpia empresa, les seves accions són el resultat de l'estudi exhaustiu de les àrees de màxima expansió urbana. Al 2005 Sacresa comptava amb una reserva de sòl de més de 1,5 milions de m2 per a la construcció de 14.000 habitatges en els pro-

▼ **L'únic edifici de la Fàbrica Nova que s'ha conservat que serà el futur centre comercial.**

tecció oficial pensant en la gent treballadora i precària hereva de les sindicalistes d'antuvi... Els edificis els seus voltants comptaran també amb pàrking, jardinetes (places de ciment amb algun raquític arbre), piscina i evidentment una àmplia zona comercial. També hi haurà "equipaments" per tal que la resta de mortals puguin anar a escurar-se les

espai, creen una petita illa residencial plena d'oci i consumisme, així els beneficis es fan eterns en el temps, el què la pròpia empresa està defensant com a "habitatge integrat". Aquest és doncs una de les especialitats de l'empresa, acompanyat d'un disseny arquitectònic emblemàtic i cotitzós a l'espai, treballant per exemple amb en Ricard Bofill.

Pere Màrtir (zona verda de l'entorn) i col·lapsarà el trànsit de la zona tot introduint un model d'oci, equipaments i habitatge elititzat molt lluny de les possibilitats econòmiques de la majoria de la població, exiliada del seu lloc de naixement. Sacresa és el principal responsable del desastre ecològic que significa el pla Caufec. Un pla que neix

pers anys. Roman Sanahuja té relació (president, vice-president, soci, administrador, liquidador, conseller delegat o com a administrador únic) amb 48 empreses en actiu i 44 extingides, amb un total de 92 empreses.

Nou cas de contaminació transgènica a Manresa

S'ha detectat un nou cas de contaminació transgènica, aquesta vegada en un cultiu de blat de moro ecològic, precisament cultivat en un centre de recuperació de varietats locals de Manresa. La llavor estava avalada i certificada pel CCPAE, però els anàlisis fets per un altre laboratori han donat una taxa de contaminació del 5,6%. És possible que la contaminació del blat de moro del queixal no tingui marxa enrere, i que aquesta varietat conservada al llarg de generacions s'hagi perdut.

Manresa, abril 2007

transgènics fora

Un nou i greu cas de contaminació transgènica s'ha detectat a Catalunya. El Centre de Conservació de la Biodiversitat Cultivada de Manresa (ESPORUS) ha fet analitzar recentment 5 varietats de blat de moro que diversos pagesos havien cedit. Una d'elles, la varietat "del queixal" avalada i analitzada amb resultats negatius pel CCPAE (Consell Català per la Producció Agrària Ecològica) l'any 2005, ha donat una taxa de contaminació de BT176 en un 5,6%.

Tant la llavor analitzada per Esporus com l'analitzada pel CCPAE són del mateix pagès i de la mateixa campanya del 2005. La diferència és que Esporus ho ha fet analitzar un any després al laboratori Sistemas Genómicos S.L. de València que segueix el protocol de detecció de transgènics acreditat per la Comissió Europea i en canvi el CCPAE ho havia fet analitzar per Agriquem, S.L. de Sevilla que no tenen la acreditació de la Comissió Europea.

La gravetat de la contaminació s'incrementa pel fet que aquesta llavor es va sembrar a la finca Les Refardes inscrita al CCPAE, repartit a diversos pagesos i aficionats a trobades, fires, xerrades i tallers,

estenen sense saber-ho, la possibilitat de la contaminació genètica confiats plenament que era una llavor certificada i lliure d'omgs.

Aquesta contaminació s'afegeix als nombrosos casos de contaminació detectats després de 8 anys de conreus de blat de moro transgènic a Catalunya però cal tenir present que actualment més del 40% del blat de moro cultivat és transgènic i en cas de realitzar-se un control exhaustiu les xifres reals de contaminació podrien ser alarmants. Tres aspectes ressalten d'aquest nou cas de contaminació :

els pagesos ecològics que cultiven blat de moro es troben en la més absoluta vulnerabilitat i indefensió davant de les contaminacions transgèniques i no és estrany la decisió de molts pagesos d'abandonar aquest cultiu.

demonstra un cop més que la coexistència entre conreus omgs i no omgs és impossible, incontrolable i irreversible.

Augment de la desconfiança i la crítica al Ccpae no solament per l'absència de protocol en la recollida de mostres i la no utilització d'un laboratori acreditat per fer l'anàlisi, i sinó també per la manca de informació i de suport als pagesos afectats.

La Generalitat de Catalunya i especialment el DAR és el responsable polític directe que Catalunya sigui la segona regió europea amb més hectàrees de transgènics conreats, de la total inexistència de plans de seguiment i control, de que segueixi una política d'ocultació i negació sistemàtica del fenomen de la contaminació genètica i de voler imposar un Decret de coexistència per omplir encara més els camps de transgènics.

El doble llenguatge del PSOE

El govern de l'Estat espanyol, com el de la Generalitat, segueix en la pràctica la mateixa línia pro-transgènica que l'anterior govern del PP. No ha aprovat el Decret de coexistència però els camps de transgènics es mantenen, s'autoritzen noves varietats de l'event MON810 i donen tot el suport a

la indústria biotecnològica, però per altra banda, com és el cas de les Ministres d'Agricultura i de Medi Ambient estatals fan declaracions posant en dubte les virtuts dels omgs i fins i tot la Ministra Narbona vota a la Unió Europea a favor d'Àustria i d'Hongria que han prohibit els conreus del blat de moro transgènic MON810 mentre que a l'Estat espanyol els autoritza !!

A qui vol enganyar el PSOE amb aquest doble llenguatge ? La realitat és el que val i no les paraules i els gests i una mostra evident és el recent "Plan Integral de Actuaciones para el Fomento de la Agricultura Ecológica" aprovat pel Ministerio de Agricultura on després de plantejar una sèrie d'actuacions en favor de l'agricultura ecològica en la Acció 3.3 de la pag 72 es diu: "El objetivo de esta actuación es dotar de los elementos necesarios para facilitar la coexistencia de cultivos ecológicos con convencionales y transgénicos mediante el establecimiento de las prácticas que eviten la contaminación accidental de los cultivos ecológicos con OMG". Més clar aigua !!

Fora el MON810 dels nostres camps !

Les varietats de blat de moro de l'event MON810 són

les úniques varietats transgèniques comercials autoritzades i cultivades a Europa, fonamentalment a l'estat espanyol (15 mil ha a Catalunya i unes poques a l'estat francès). La indústria biotecnològica amb col·laboració de la Comissió Europea estan desenvolupant una gran ofensiva propagandística i legislativa per doblegar la resistència antitransgènica i estendre el conreu d'omgs per tot el territori europeu(3).

Això ha provocat una reacció en cadena del moviment de resistència europeu contra els omgs: Àustria i Hongria han prohibit en els seus estats el conreu del MON810 i el conjunt de les organitzacions anti-omgs franceses han fet una crida per la moratòria dels conreus de blat de moro transgènic abans de la sembra de la primavera del 2007.

D'acord amb el que ha estat exposat, exigim:

La paralització de la propera sembra del blat de moro MON810 i l'obertura d'un debat públic sobre els impactes econòmics, socials i ambientals dels transgènics.

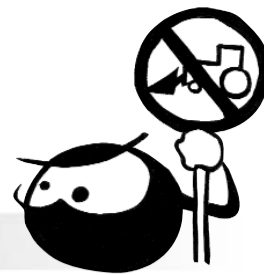
Que es declari Catalunya Zona lliure de transgènics com única garantia per evitar les contaminacions d'omgs, protegir la biodiversitat vegetal i el dret de productors i consumidors a uns aliments lliures de transgènics. La retirada definitiva del projecte català de Decret de coexistència entre conreus transgènics, convencionals i ecològics perquè significaria la generalització de la contaminació genètica i en conseqüència la desaparició de l'agricultura ecològica.

Que es posi fi a la criminalització i la persecució judicial i política de l'oposició catalana als omgs i es retirin el càrrecs contra Josep Pàmies.

Per un món lliure de Transgènics

Més informació i convocatòries a: www.transgenicsfora.org

Energia eòlica, a quin preu?

La Comunitat Europea s'ha marcat coma a repte produir el 20% de l'energia necessària amb fonts renovables de cara al 2020. Aquesta que d'entrada pot semblar una bona notícia està plena de trampes. Per una banda s'està plantejant la nuclear com una alternativa neta, per l'altra no es qüestiona en cap moment els nivells de consum actuals i el seu creixement exponencial. Si no comencem a consumir d'una altra manera haurem de cobrir tota la superfície terrestre d'aerogeneradors per subministrar-nos l'energia "necessària".

Rubió abril 2007

Tramuntana

El passat dissabte 10 de març vam poder assistir a una xerrada, organitzada per la Coordinadora d'afectats/des del parc eòlic de Serra Morena, en la qual en Pere Badia, professor de l'Escola Agrària de Manresa i expert en energies renovables, ens va poder explicar més coses sobre els parcs eòlics. Aquesta xerrada ens va fer adonar que no coneixíem prou els parcs eòlics i em va fer arribar a certes conclusions.

En el model energètic actual podem distingir entre varis tipus d'instal·lacions eòliques: el primer tipus es basa en un model de generació d'energia descentralitzada: produeix l'energia qui la consumeix. Com a exemple d'aquest model podem trobar el cas de Dinamarca, on el govern facilita i dona ajudes als propietaris de la terra per cobrir les despeses d'aquestes instal·lacions. En aquest cas l'habitant de la zona és el principal beneficiari de les màquines instal·lades.

▲ L'estalvi i l'eficiència energètica s'han de plantejar als habitatges, però encara més a les empreses i edificis de l'administració, l'enllumenat públic,...

En aquest país les grans instal·lacions es fan al mar, a varis quilòmetres de la costa.

L'altre tipus seria el model del sud d'Europa i dels EUA, és el que ens toca a nosaltres. La generació d'energia és centralitzada, necessitant de grans infraestructures per a la generació i evacuació del flux energètic. Els beneficiaris són lobbys empresarials, que tant

serra de Rubió genera 60 milions de KW l'any, això equival a 3.600.000 euros /any (generant només 2000 hores/any i tenint un vida aproximada d'uns vint anys). En quant als costos d'exploració del parc es divideixen en els següents aspectes:

inverteixen en parcs eòlics, com en el negoci immobiliari o en empreses de transport. Els més perjudicats en aquestes instal·lacions són els habitants de la zona, que pateixen la transformació de l'entorn degut a la gran quantitat i dimensions dels molins instal·lats, així com de les seves línies de transformació i evacuació.

L'energia eòlica és un negoci molt rentable per aquestes empreses. Només un d'aquests aerogeneradors instal·lats a la

-55% Operació i manteniment
-23% Reacondicionament
-11% Terrenys
-11% Gestió i administració

Sembla que el nostre territori tampoc val tant, que tampoc els hi suposa una despesa tant gran. Potser el nostre territori es mereix alguna cosa millor que això, i no hem refereixo als diners.

També és cert que el parc de Serra Morena produiria energia per a 27000 famílies urbanes. Però quanta gent vivim als voltants de Serra Morena? Totes

aquestes famílies afectades consumim la mateixa energia que les famílies urbanes? No ho sé, potser a les nostres serres ja generem, quan s'acabin tots els parcs aprovats, energia per quasi abastir la comarca de l'Anoia.

Al cap i a la fi als nuclis urbans

l'estalvi energètic. Però sembla que estem anant en direcció contrària, la demanda energètica està en constant augment, i sembla ser que ningú es qüestiona la possibilitat d'instal·lar-se un aire condicionat o la calefacció elèctrica. Al mateix moment que les grans empreses compren a cop de talonari els grans consums energètics i les emissions de CO2 permeses a l'atmosfera. L'estalvi i l'eficiència energètica s'han de plantejar als habitatges, però encara més a les empreses i edificis de l'administració, l'enllumenat públic, fonts, monuments, etc. Potser comença a ser hora que les institucions prediquin amb l'exemple.

Estem d'acord que l'energia eòlica és molt millor, neta i renovable que les centrals nuclears o les centrals tèrmiques, recursos energètics que haurien de desaparèixer. A quin preu? No apostem per les renovables de qualsevol manera.

El preu que hem de pagar és la destrucció de les nostres serres, de la fauna i del paisatge.

Pot ser que les nostres serres valguin el preu d'un aire condicionat? Sembla que per la gent d'Acciona aquest és el preu que hem de pagar per a poder tenir aquest apreciat luxe i no passar una mica de calor als estius.

Jo, no canvio el nostre territori, la nostra Serra Morena, per un aire condicionat i tu?

també poden trobar la forma de generar una mica d'aquesta energia que els hi falta:

Teulades fotovoltaïques en fàbriques, edificis governamentals i habitatges.

Solar tèrmica en totes les teulades i patis possibles.

Biomassa amb les restes de poda, neteja de jardins, i deperdicació d'algunes indústries.

Biogàs amb gran part dels residus urbans, etc.

Però encara millor: ens podríem plantejar de debò això de

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees
anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos
esquerre.
Berga.

Ateneu columna
terra i llibertat

**Centre
d'Estudis
Josep
Ester i
Borràs**

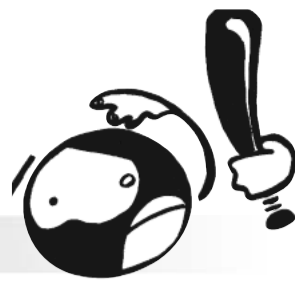
DISTRIBUCIÓ DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

ANARCO-TERRITÒRIE
revista de pensament territorial

geografia anarquista i situacionista
urbanisme anarquista
antropologia radical
ecologia social
i altres dissidències...

Diverses accions contra les multes i l'ordenança de civisme

Mig centenar de persones es concentren a Berga contra l'ordenança de civisme i les multes del senyor alcalde

El dissabte 24 de març van concentrar-se a la plaça de sant Pere de Berga més d'una cinquantena de persones en contra de l'ordenança de civisme i bon govern de Berga i en contra de les multes que l'alcalde Ramon Camps va posar a 22 persones que van participar en els actes culturals i reivindicatius del passat 30 de setembre.

Penjades i encadenades a l'Ajuntament de Berga

Dissabte 7 d'abril a les 11 h diverses persones es van encadenar a les columnes de l'Ajuntament de Berga i altres van penjar-se al balcó del consistori, de manera pacífica i sense incidents, per tal de protestar contra les multes que van participar el passat 30 de setembre en una jornada de cultura al carrer, multes de 750 euros per cap. Igualment protestaven per la multa a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat que també està multat sota l'Ordenança de Civisme i Bon Govern de la ciutat, ordenança contra la qual també estava orientada la protesta d'avui, reivindicant la llibertat per crear al carrer i la no discriminació de ningú per part de l'Ajuntament alhora de poder organitzar actes culturals. Durant l'acció que ha durat fins a les 14 h s'han recollit signatures contra l'ordenança i s'ha informat a tothom de la situació creada arran de l'autoritarisme de l'alcalde. S'anuncien noves protestes i accions contra aquest abús de poder.

Firmes i manifest contra l'Ordenança i les multes

L'11 d'abril passat es van presentar 1.060 signatures a l'Ajuntament de Berga demanant la derogació de l'Ordenança de Civisme, la retirada de les 22 multes del 30 de setembre i la de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de dies abans. Igualment, s'exigeix que l'Ajuntament no discrimini les entitats culturals autogestionàries i sense ànim de lucre.

El mateix matí, les afectades per les multes del dia 30 de setembre van fer públic un manifest recolzat per diverses associacions de la ciutat com són el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Llibertari del Berguedà, el Casal Panxo, la Plataforma per a la Convivència al Berguedà i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i La Berguedana de Jazz.

El manifest és el següent:

Berga, abril 2007

www.berguedallibertari.org

El carrer és de totes. Ja fa uns mesos, les persones multades per l'Ordenança de civisme arrel de la realització d'un acte cultural a la Plaça de les Fonts de Berga el passat 30 de Setembre, així com altres persones solidàries, venim protestant i fent denúncia pública respecte l'abús d'autoritat i arbitrarietat que representen les multes en qüestió i l'Ordenança en sí. La resposta a aquests esdeveniments per part del consistori local ha estat la reafirmació en la seva actitud enrocada. Davant d'aquesta situació no ens queda més remei que reafirmar-nos també en la nostra actitud. No estem disposats a pagar unes multes tan fora de lloc. Els 750 euros exigits representen un sou de cadascuna de les 22 persones afectades, el salari mensual que tan ens costa i tan temps ens treu, per tant, és a tota vista una agressió directa a la nostra existència i dignitat. Els que volen menystenir aquesta circumstància és que estan molt acomodats en la seva vida parasitària i no mereixen més que el nostre despit, l'alcalde Camps el primer.

Sobre la proposta de convalidar les multes per "treballs a la comunitat" ens sembla d'un cinisme extrem, fet i fet, estem treballant per millorar la societat; ho fèiem aquell dia, reivindicant el

en igualtat de condicions i oportunitats, i ho fem cada dia des de la nostra individualitat lliure i rebel, i des de el nostre treball col·lectiu. Treballs per a la comunitat? Ara i sempre, perquè volem,

menys privilegiades, perquè ens empenya aquest sistema competitiu, perquè no suportem l'alienació mental i intel·lectual dels nostres dies, tan patrocinada pels poders fàctics i mediàtics, pels interessos comercials. Volem apagar el televisor i sortir al carrer, i barrejar vides, cases, generacions, famílies i cultures i dialogar en un espai neutre i col·lectiu com és el carrer de com construir comunitat. Si el civisme és la nostra negació, seguirem incíviques, sempre.

En aquest estat de les coses, visca la desobediència!

No pagarem.

I seguirem sortint al carrer

Assemblea d'afectades per les multes del 30 de Setembre

Donen suport les següents entitats: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Ateneu Llibertari del Berguedà, Casal Panxo, Plataforma per a la Convivència al Berguedà, Ateneu Columna Terra i Llibertat i La Berguedana de Jazz.

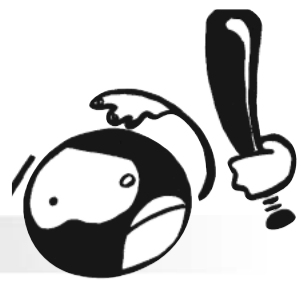

▼ Acció de protesta a l'ajuntament berguedà en contra l'ordenança cívica.

carrer com a espai de convivència i de cultura, a l'abast de totes les persones i

perquè ens dol la misèria, perquè ens sentim solidàries amb les persones

perquè ens dol la misèria, perquè ens sentim solidàries amb les persones

A Berga es promou la cultura popular?

Berga, abril 2007

Incívica

No, ja que l'administració no facilita ni assegura a cada (individu o grup) els instruments per tal que, amb llibertat, responsabilitat i autonomia puguin desenvolupar la seva vida cultural. L'Ajuntament de Berga no fomenta la participació cultural sense ànim de lucre, només treballa els aspectes culturals que aportin beneficis econòmics.

És urgentment necessari que els ciutadans de Berga reivindicuem una cultura popular, i reclamem a l'administració els recursos necessaris perquè tota persona pugui crear i difondre cultura, i que aquesta arribi a tothom.

Jo sóc una de les 22 persones

que van multar, amb 750 euros, el dia 30 de setembre del 2007, per fer actes culturals al carrer, sense ànim de lucre. Hi ha persones que em diuen, "oh és que no vas demanar permís", i jo em pregunto, el carrer és de l'Ajuntament? siguem clars el carrer és de tots/es, no és cap justificació multar perquè no has demanat permís. A més a més, a darrera d'un permís l'administració et demana una quantitat d'elements, com per exemple seguretat privada, ambulàncies, etcètera, els quals als nostres respectius col·lectius ens és impossible d'assumir. Si som realistes, no ens podem permetre pagar tot el que l'Ajuntament ens demana, pel sol fet que moltes de les persones que gestionem i tenim ganes de promoure una cultura popular, som entitats, col·lectius o individus, que treballem sense ànim de lucre, per tant el

que seria de lògica és que els impostos que paguem a l'Ajuntament, fossin utilitzats per aquests fins, oferint als ciutadans els recursos necessaris per promoure processos de participació i de vida associativa, en la realització de les activitats culturals. Al cap i a la fi, qui se'n beneficia són els ciutadans del poble. I jo em pregunto "l'administració no hauria de vetllar per tal que els ciutadans cobreixin les seves necessitats?" Doncs sí, Ramon Camps, la seva funció és cobrir les necessitats dels ciutadans, i una d'aquestes necessitats es que deixi que cada col·lectiu o individu visqui i realitzi la seva cultura.

Ciutadans de Berga, la cultura popular és un bé del qual tots tenim la llibertat de poder-ne gaudir i, per sort, a Berga hi ha persones que tenim ganes de realitzar i promoure activitats

▼ Concentració contra l'ordenança del civisme i les multes a Berga.

(una cultura viva, cultural i creativa), per tal de fomentar la participació de la comunitat.

Fer activitats culturals al carrer ens beneficia perquè és una via per la qual podem potenciar valors educatius, socials, i culturals. A més, són alternatives

per tal d'evitar la dinàmica consumista que predomina en la nostre societat. Si un dia no saps que fer, per que no optes per participar en la realització i difusió de la cultura, en comptes d'anar de compres?

L'alcalde decideix i els veïns paguen

▼ Aspecte d'un carrer del casc antic.

Berga, abril 2007

Pep i tu

L'alcalde decideix que cal fer arreglar el casc antic. Fa pena, té raó cal invertir-hi. L'arreglarà però, com a ell li surti de la fava: expropiacions, obertures de carrers, i obres que cal començar ni que sigui solament amb tres paletes, per tal que abans d'eleccions es vegi que a part d'estar-se a Cal Blasi fa altres coses per Berga. Es farà el que digui el senyor Camps i la resta de polítics que viuen de l'Ajuntament de Berga, però no patiu que paguen els mateixos veïns que

han de suportar la imposició de l'alcalde i les molèsties de les obres. La cosa s'estén: a Pinsania i Castellar del Riu i les Voltes d'en Claris va començar l'alcaldata i el mateix model autoritari en contra de la voluntat i la butxaca dels veïns arriba a la plaça Magdalena.

Pel que fa al carrer Castellar del Riu no s'ha tingut en compte per a res, la mobilitat dels veïns, de la gent gran, d'algun horari per poder accedir amb el cotxe..., l'únic que si que han pensat és en que la guàrdia urbana que no entraven mai al barri (diuen que un dia els van posar ben calents per rucs i prepotents), ara si que entren per

posar multes als cotxes que aparquen per la nit (hora en la qual no molesten a ningú) al carrer.

L'alcalde mana i decideix i els veïns han de callar i obeir. No falta la pilota de la cereria que vol parlar en nom dels veïns i sembla que estigui a sou de l'ajuntament..., però bé, aquesta senyora un cop va solucionar el tema de pujar un pis a casa seva sense permís (no sabem com?), si segueix a l'escenari és perquè li encanta fer comèdia. Als pobles hi ha de tot: alcaldes que viuen a l'època de Franco i beates que l'enyoren. Que no ens passi res.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Passeig de la indústria 62
nº 4 Telef. 93 821 03 64

Cannatura
GROW SHOP

Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, cactus.
Llibres, revistes, manuals.
Parafernà.
Ruba i cosmètics de cànem.

www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manreses. tel. 938.751.861

BAR DEL MERCAT

Bar del mercat
municipal de Berga

LA GRANJA

plaza maragall, 7

Subvertint la farsa

Manresa, maig 2007

Gamberrejal

A vorrida i farta. La maleïda farsa de les eleccions entra en emissió de nou. Podríem dir sense exagerar que es tracta d'un espectacle nauseabund. El concurs per esgarrapar llocs de poder dóna pas als jocs de paraules buits de significat, curiosament s'acaben projectes urbanístics (que aparentaven eters), l'ambient està desbordat de "bons propòsits" per l'eufòria electoral i unes tiren merda sobre les altres en intents desesperats d'enfonsar a les contrincants. El paisatge urbanístic generalment acaparat per la publicitat comercial que ens indueix (pràcticament obliga) a la compra de productes abundants en falsos avantatges i iguals en inutilitat, durant uns dies canvia l'oferta per programes electorals i salvadores demagües que ens parlen de solucions per les nostres tristes i miserables vides. Les bústies engoleixen pamflets de pro-

tén contribuir a l'avorriment col·lectiu, ni fer de veu de la consciència abstencionista, ja que penso que estan més que clares les (des)motivacions que ens fan optar per l'abstenció activa. Lluny de plorar i ofuscar-se amb el present i depriment panorama, són múltiples i diverses les coses que podem fer amb tan preciat banquet que ens ofereix la propaganda

▶ **La finalitat: desconstruir l'hipòcrita i hegemònic discurs polític electoralista i obrir espai per la crítica reflexiva.**

partidista. Així amb una mica d'enginy i imaginació, cartells, pamflets, actes electoralistes, balles publicitàries o les ja habituals seus de les nostres preciades demagües poden esdevenir objectius molt útils per les anònimes guerrilleres de la comunicació. La tergiversació o reinterpretació, ja utilitzada pels situacionistes anys enrere, és converteix en un divertit i eficaç mètode per criticar i evidenciar construccions ideològiques i oferir lectures dissidents de missatges polítics aparentment "innocents". La finalitat: desconstruir l'hipòcrita i hegemònic discurs polític electoralista i obrir espai per la crítica reflexiva.

Són múltiples les tàctiques que podem emprar en la nostra tasca de desintoxicació. El deteriorament d'imatge ens serveix per malmetre la reputació de la candidata o partit en qüestió i en el cas de la classe política és molt adequat degut a la importància d'aquesta de cara a la campanya. La base d'aquesta tàctica rau en la inversió del principi burgès de representació: en

comptes de les representants legitimades, són els grups no legitimats els que intenten determinar la representació de la totalitat. En aquesta tasca són de gran utilitat els fakes, una de les activitats predilectes de la guerrilla de la comunicació. Un fake vindria a ser una falsificació o una imitació que juga amb un primer engany aparentat la veu i la forma del poder, per després passar a ser descobert i revelar un missatge diferent. Així mateix ho van dur a terme anys enrere, les guerrilleres alemanyes en ocasió de la inauguració d'unes obres en la que el president federal Herzog havia de realitzar un discurs. Dies abans, apareixien adhesius a tot color, amb la bandera alemanya de fons i l'anagrama i les sigles de la CDU (firmats pel grup local de la CDU), on s'anunciava la visita. Els adhesius estaven enganxats a diversos fanals i vidres dels cotxes de la zona, fet que va propinar a la CDU no pocs impropis per part de les ciutadanes. A part, es van veure obligades a aclariments on desmentien que els adhesius fossin seus i on negaven la utilització de les visites del president per fer propaganda partidista.

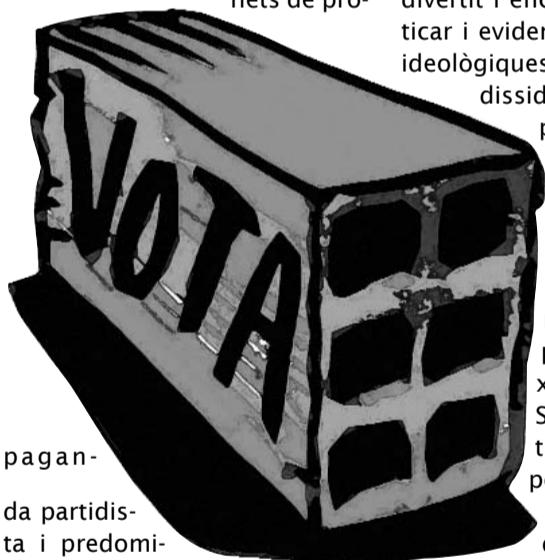
Trobem també accions de l'estil més llaminer com és el cas del mític llançament de pastissos a la cara de polítiques i personalitats. Remuntant-nos als anys 70 als EEUU trobem el moment d'auge d'aquesta simpàtica tradició. Les integrants del moviment Yippi en van ser unes grans propulsores. Amb gran rapidesa i precisió van estampar pastissos a la cara de l'embaixador de la ONU, el racista Patrick Moynihan durant un acte electoral pel Senat, a l'artista Andy Warhol, a l'artista de la dreta William F. Buckley, i tampoc se'n escapà l'alcalde de Nova York Abe Beame, ni dos antics caps de la CIA entre altres. La majoria d'accions eren dutes a terme per grups de gent amb còmplices entre el públic per poder escapar, a més sempre s'intentava fer-ne una

reivindicació pública exposant els motius. Durant un temps, les terroristes del "moviment dels pastissos" van aconseguir calar la por a polítics i personalitats alhora de fer aparicions públiques davant la possibilitat d'acabar amb un pastís de nata esclafat al mig de la cara. Però no cal anar tant lluny a buscar bons canells amb punteria. Quan exercia d'alcalde de Girona, Joaquim Nadal, va tenir la sort de degustar la pastisseria local en agraïment pel desallotjament del Centre Social Okupat "Els Químics". I és que per aquestes terres corren també bones guerrilleres. Així ho demostra també el fake en forma d'una circular del llavors alcalde de la ciutat de Barcelona Pascual Maragall, en la que s'agraeix a la ciutadania la seva estúpida passivitat i col·laboració. (veure circular).

Les performances i el teatre han estat sempre bones amigues per la denúncia pública. Al 1969 el grup de guerrilla teatral Rapid Transit Guerrilla Communications ja l'utilitzaven al posar en un compromís al candidat presidencial Richard Nixon quan en un acte electoral a Chicago el van rebre vestits de membres del Ku-Klux-Klan i acompanyats d'una pancarta on es podia llegir "The Klan supports Nixon" (el

Klan dona suport a Nixon).

Tornant a les petites intervencions gràfiques, com els fakes, veiem com amb un spray, una caputxa, un xic d'imaginació i una dolça i negra nit es poden fer meravelles. Així ho demostren els significatius nassos de pallaso que van aparèixer en

pagan-
da partidista i predominen les visites oficials i els actes electorals. Televisió, ràdios i premsa escrita es converteixen en portaveus de la patètica escena política on les felices ciutadanes cedeixen un cop més la seva capacitat de decisió i renuncien a les seves vides optant per continuar en el seu paper d'espectadores passives.

Però el present article no pre-

varis cartells electorals a la ciutat de Manresa durant la campanya de les passades autonòmiques. La idea de la guerrilla és que no fan falta ni grans eines ni grans pensadores per intervenir en el monopolitzat espai "públic". Qualsevol pot ser una guerrillera. Aquestes són algunes accions divertides per subvertir el llenguatge imperant, però no oblidem que són moltes les eines que tenim per respondre a la imposició i a les mentides del procés electoral, unes més visibles, altres més contundents, unes més sorolloses i altres més dissimulades. Però sigui com sigui buscant sempre reprendre el control (o el descontrol) de les nostres vides. Que no decideixin per nosaltres.

Elles tenen el poder, nosaltres la nit...

El G8-2007 arriba a Alemanya!

Ja els tenim aquí! Els 8 països més rics del món tornen a reunir-se, per a decidir i posar en comú les polítiques que seguiran fent d'aquest món on vivim, un lloc tan entranyable i democràtic com fins ara, o qui sap si més i tot!

Manresa, maig 2007

per 9 justis 9 pis

En realitat, el significat del G8 és sobretot simbòlic, tot i que en base al poder i autoritat dels països reunits, també té una gran influència sobre les decisions d'estructures internacionals com el FMI i el BM. A part de coordinar i consolidar les directrius polítiques i econòmiques principals, representa una mostra de força i, tot i les diferències entre països, una idea clara i inqüestionable: el manteniment incondicional d'un ordre mundial capitalista. Amb tot el que això suposa i agreuja...

Guerres i invasions pel control dels recursos energètics; polítiques econòmiques neoliberals fetes a mida per les grans empreses privatitzant els serveis bàsics i accelerant la pre-

carització de la vida d'una majoria de la gent; grans valles que fortifiquen i eviten la circulació de persones, pobres és clar, mentre faciliten un fluïd intercanvi de grans capitals i mercaderies; més vigilància, control i reducció de llibertats justificats amb una "Guerra contra el terror" on, preventivament, s'abolixen els drets civils, augmenta el control i s'ataca qualsevol forma de protesta i dissidència, en benefici de la seguretat del capital privat i governants; Destrucció del medi ambient, el famós canvi climàtic i... qui en dona més?

Doncs aquest any els qui ens en volen donar i imposar molt més tenen previst reunir-se del 6 al 8 de Juliol al nord d'Alemanya. El poble escollit, i seguint la dinàmica dels últims anys d'apartar el G8 de les

grans ciutats i evitar així protestes urbanes massives, és Heiligendamm. I qui no coneix Heiligendamm? doncs es tracta d'un petit poble situat al nord d'Alemanya, banyat pel mar Bàltic i a prop de la ciutat de Rostock, en un punt intermig entre Hamburg i Berlín.

I doncs es veu que aïllar-se geogràficament no és suficient com per a protegir-se dels seus propis ciutadans, i s'han vist obligats (pobres) a construir una valla de ferro de 13 Km de llarg, 2,5 m. d'altura, 1 m. de profunditat (de formigó), equipada amb detectors de moviment i filferro d'espines. La valla, que envolta tot el poble, ha costat uns 12,5 milions d'euros i protegeix l'anomenada "zona roja", juntament amb avions de reconeixement de la força aèria i baixells de guerra de la marina. Per la seva seguretat, també disposaran d'un exèrcit de 20.000 policies a Heiligendamm i rodalies, més els que puguin haver a Berlín i Hamburg, aquesta última, única ciutat alemana que no enviarà policia de reforç a la zona de la cimera per contenir les pròpies protestes internes.

I com tan bé han previst els que remenen les cireres, les protestes i moviments d'oposició contracimera a Alemanya s'estan preparant de valent per a la ocasió. Des de fa aproximadament 1 any, s'estàn organitzant i coordinant diferents grups des d'ideologies, mètodes i objectius molt diversos. Gent que treballa en ecologisme o moviments antinuclears, Attack, grups d'acció no violenta, el moviment autònom i antifeixista, inclús moviments religiosos s'estan sumant a una protesta que es preveu com una de les majors d'aquests últims anys a

Alemanya. En total són uns 114 col·lectius que estan treballant, cadascú en el seu camp, però amb la idea més o menys comuna de mostrar una clara oposició a la cimera i intentar evitar la seva realització. Les experiències anteriors en bloquejos unitaris de diferents temes com el transport d'energia nuclear o manifestacions feixistes, forma una tradició a tenir en compte dins les protestes alemanes.

Així, la idea bàsica i unitària de la campanya és bloquejar físicament la cimera, ocupant punts pels que hauran de passar un gran número de proveïdors, traductors i membres ordinaris de les delegacions. També es té en compte l'organització horitzontal dels bloquejos i, encara que puguin tenir un significat simbòlic com a mostra de resistència, hi ha la intenció que vagin més enllà. És a dir, no només es tracta de registrar la protesta sinó també de crear espais i situacions d'acció i canvi palpables. Es pretén impulsar i fer un nou pas en la lluita local i internacional contra el capitalisme.

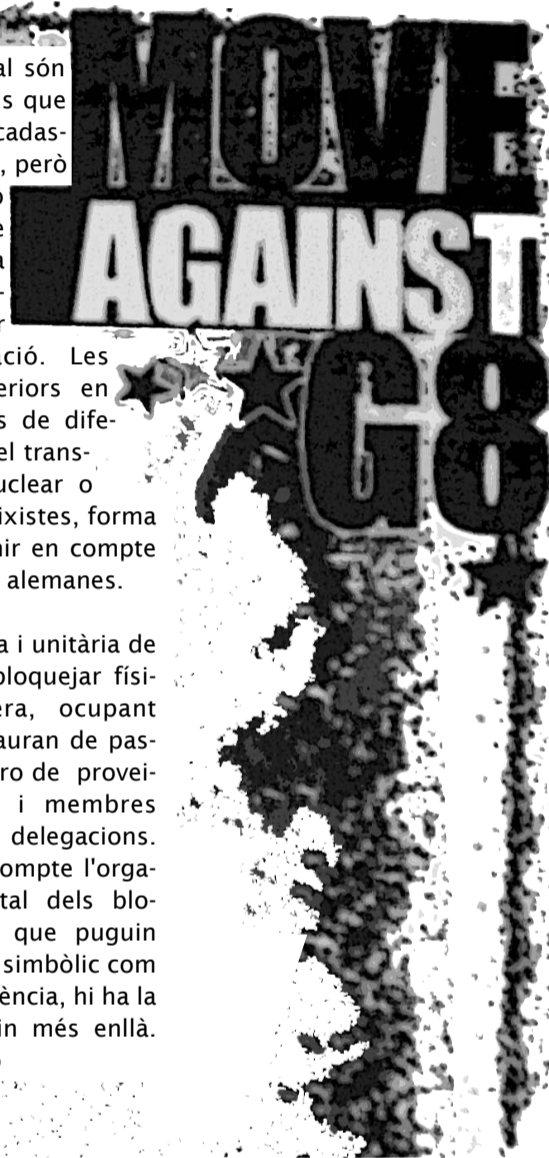
► **Es pretén impulsar i fer un nou pas en la lluita local i internacional contra el capitalisme. Una lluita basada en les experiències del dia a dia, i no purament en les protestes simbòliques d'aquests dies d'acció.**

Una lluita basada en les experiències del dia a dia, i no purament en les protestes simbòliques d'aquests dies d'acció.

I és amb aquest rerafons que s'estan creant 3 centres d'acollida per a activistes, a Rostock, Hamburg i Berlín, anomenats Convergence Centers. Aquests s'estan preparant amb una infraestructura tan d'allotja-

ment i convivència, com de diversos temes, habilitant espais per coordinar i organitzar la lluita des de diversos aspectes: Internet, informació i media independents, tallers, xerrades i debats, antirrepresiu, seguretat i protecció, etc. A més, estan planejats com a punts de reunió i llocs de treball i intercanvi, per la cimera i també més enllà d'aquesta, per donar un impuls i coordinació a molts moviments socials tan nacionals com internacionals. Aquests, entraran en funcionament una setmana abans de la cimera i tenen previstos un ampli ventall de tallers i activitats de formació i debat. També s'estan habilitant dos campaments de 6000 persones de capacitat cada un, a prop de Heiligendamm i Rostock.

Des de Gènova 2001, les cime- res del G8 han evitat les grans ciutats per tal de dificultar les respostes a aquestes. És per això que, a part dels bloquejos (continua a la pàgina 17)

MUNICIPALISME LLIBERTARI

EL MUNICIPALISME EN L'ANARQUISME IBÈRIC

Poden trobar-se els antecedents del municipalisme llibertari en les propostes de l'anarquisme ibèric de la primera meitat del segle xx? ¿Les propostes comunalistes dels anarquistes espanyols poden relacionar-se amb les municipalistes? La resposta a aquestes preguntes és afirmativa, i en una amplitud molt més extensa de la que se sol pensar. D'una banda, els teòrics del municipalisme llibertari, en especial Murray Bookchin, reconeixen que han desenvolupat les seves propostes recolzant-se en la tendència comunalista, que consideren no suficientment articulada en els textos teòrics i recollida en els escrits de Bakunin i Kropotkin. Sense anar més enllà d'això, s'obliden de les aportacions d'altres anarquistes, com les dels espanyols. Tot i això sovint s'han referit a les col·lectivitats de la revolució de 1936-37 com a un exemple pràctic d'algunes de les tesis municipalistes (Stowasser, 1986; Biehl, 1998). Però en aquests casos, les col·lectivitats, i d'altres exemples històrics citats (com l'assemblearisme a Nova Anglaterra), són utilitzades només com a justificacions històriques a les seves propostes, sense ser gairebé mai un fonament teòric d'aquestes. De l'altra, els estudiosos de l'anarquisme ibèric o bé s'han quedat curts alhora de valorar-ho en relació al municipalisme llibertari (Sanz, 2001) o bé tot i haver analitzat part de les propostes comunalistes no les han relacionat amb les municipalistes (Paniagua, 1982; Masjuan, 2000).

Una de les raons que expliquen l'oblit o ignorància respecte a les aportacions comunalistes ibèriques és el fet que l'anarquisme també incorpora un biaix territorial envers a certs coneixements. Actualment hi ha una hegemonia de les propostes teòriques anglo-americanes; en d'altres moments ha estat francesa, alemanya i russa. Això ha deixat en un segon terme l'anarquisme ibèric a nivell internacional, inclús entre els col·lectius espanyols. D'acord que un pilot de les propostes teòriques no valen res o que no siguin suficientment desenvolupades, però això no treu que no n'hi hagi de molt vàlides. Reivindicar, doncs, alguns aspectes del comunisme llibertari i del comunisme agrari del primer terç del s.xx és trencar en part amb l'hegemonia de Murray Bookchin o Janet Biehl en el

municipalisme llibertari; i és també treure de l'oblit idees que degudament actualitzades poden aportar alguna cosa interessant al tema.

Si hem de fer cas dels textos dels

anarquistes espanyols, per a una part important d'ells el mecanisme idoni d'organització social, econòmica i territorial és la "comuna" o el "municipi lliure" —el poble, en la terminologia habitual—. Per Masjuan (2000) les propostes d'organització basades en la comuna o el municipi s'inspiren en els principis anarcosindicalistes de l'anarquista francès Pierre Besnard (1933). Si bé en part pot ser així, no es pot acceptar del tot aquesta afirmació, en quant que amb anterioritat a aquesta data ja havien aparegut algunes formulacions, algunes de les quals força pioneres, com la de Juan Serrano Oteiza, de 1881, a El municipio del porvenir (publicat per capítols a la Revista Social). Paral·lelament cal reconèixer que la major part de les formulacions són molt superficials, deixant les portes

obertes a posteriors desenvolupaments i interpretacions. D'aquí que, per exemple, la CNT prengués les idees de Besnard per acabar de donar cos a aquelles propostes.

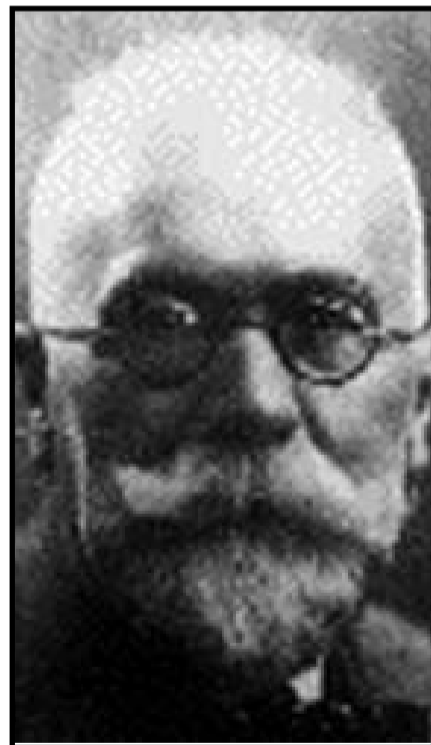
La trajectòria seguida en l'àmbit dels municipis lliures va tenir una continuïtat fins a la ponència sobre comunisme llibertari aprovada en el Congrés de Saragossa de maig de 1936 de la CNT. Poc temps després, i ja en plena revolució, es constituïren les col·lectivitats agrícoles i industrials, que en alguns casos s'acompanyaren de la posada en pràctica de les tesis anarquistes en l'àmbit local. Anteriorment, durant les vagues revolucionàries de 1932 i 1933, ja s'havien dut alguns intents, com la proclamació d'alguns pobles com a "municipis lliures", entre els quals Sallent o Navarces al gener de 1932. Seguint aquesta mateixa línia, l'any 1945 Felipe Aláiz va publicar el darrer estudi sobre municipalisme, Hacia una federación de autonomías ibéricas, en el que, segons l'opinió de Sanz (2001), possiblement s'aprofundeix com cap altre abans sobre aquests ideals, incloent l'experiència adquirida durant la revolució (però no tant com caldria esperar).

Abans de mostrar les característiques d'aquestes formulacions cal dir que es van construir sobre dues aproximacions teòriques diferents, d'acord amb l'heterogeneïtat de l'anarquisme ibèric: l'anarco-sindicalista, entre les que es contenen les de Pierre Besnard o Joan Peiró, basades en la lògica del treball industrial, i l'anarco-comunista, l'anarquista agrarista i el comunisme llibertari, amb les Bruno Lladó, Federico Urales, Felipe Aláiz o Antonio Ocaña, basades en gran mesura en la concepció de la natura i el treball elaborada per Kropotkin (L'ajuda mútua, 1902). La compara-

▶ Durant les vagues revolucionàries de 1932-1933 ja s'havien produït alguns intents de portar les tesis anarquistes d'àmbit local a la pràctica amb la proclamació d'alguns pobles com a municipis lliures

ció dels dos grups de propostes mostra que gairebé no existeixen

diferències importants, tot i que les existents són molt significatives. A nivell formal les primeres solen ser més elaborades i complexes que les segones, i aquí rau la principal distinció entre ambdues. En les anarco-sindicalistes s'establia per necessitat una organització prèvia i un pla per a la construcció de la societat llibertària organitzada a partir del municipi lliure. En canvi, les anarco-comunalistes, tot i partir també del municipi lliure, rebutgen totalment la imposició d'una organització prèvia i una planificació desenvolupades per unes elits revolucionàries que podrien conduir a un nou autoritarisme. Aquest rebuig a la planificació és el que explica que siguin precisament les comunalistes les menys desenvolupades. Però això lluny d'entendre's com una feblesa respecte a les sindicalistes, es mostra com una oportunitat en estar més obertes a diferents possibilitats alhora de posar-les en pràctica. O com diu Urales (1932): "Se trata de una iniciación, de una preparación, de un programa, de una fuente de sugerencias, si se quiere". De tot això també se'n deriva una segona distinció a destacar:

mentre les anarco-sindicalistes emfatitzen més la col·lectivitat, les segones parteixen més aviat de les individualitats com a base per a la seva organització.

A grans trets es pot dir que les propostes municipalistes estan construïdes sobre tres característiques principals relacionades amb la dimensió territorial, la governabilitat i la federabilitat; les quals s'estruc-

turen, d'acord a la resolució del Congrés de Saragossa (1936), sempre en l'eix que formen l'individu-la comuna-la federació.

En relació a la primera característica, les comunes estan constituïdes com a les unitats bàsiques en l'organització social, econòmica i territorial, ja que és l'àmbit en el que es desenvolupa la vida quotidiana de les persones. En aquest sentit Urales (1932) defineix els pobles com "un fet de convivència col·lectiva". En cap cas se senyala la dimensió poblacional i l'extensió ter-

▲ Aquestes unitats estan emancipades de l'autoritat de l'Estat, l'església o la burgesia, de manera que són les persones que hi viuen o hi treballen les que prenen les decisions, de forma lliure, solidària i igualitària

ritorial dels municipis lliures, ja que són les relacions socials de proximitat les que defineixen la seva dimensió, establertes a partir d'un punt geogràfic que les centralitza (en les propostes anarco-sindicalistes aquest punt central ha d'ésser el sindicat local). D'aquesta manera no és pas un nombre concret de persones o de superfície, ni tampoc els límits municipals o parroquials establerts per l'Estat i l'Església respectivament els que defineixen la dimensió demogràfica i territorial de les comunes. D'aquesta manera, si bé en alguns casos el municipi lliure pot coincidir amb un municipi ja existent, en d'altres, d'una banda, és el resultat de la unió de diferents municipis degut al reduït nombre de població que hi habita i, de l'altra, de la separació d'un municipi en diverses comunes degut, pel contrari, al gran nombre d'habitants (com en el cas de les ciutats, dividides en barris). Així doncs, si són les relacions socials les que construeixen la delimitació dels municipis lliures, s'entén que els límits d'aquests no són fixes. Tot el contrari, els límits són un procés de construcció que

pot anar variant en funció dels canvis socials.

El segon lloc, aquestes unitats estan emancipades de l'autoritat de l'Estat, l'església o la burgesia, de manera que són les persones que hi viuen o hi treballen les que prenen les decisions, de forma lliure, solidària i igualitària, per a l'administració i gestió dels afers comunals/municipals. Aquí és important notar que en les propostes comunalistes, seguint la línia de Proudhon, substitueixen "el govern de les persones" per part d'una minoria per "l'administració de les coses" per part de totes les persones. L'administració i gestió de les "coses" inclou totes aquelles activitats, béns i infraestructures (que passen a ser de propietat comunal, com exposa Urales) que tenen una incidència en l'àmbit local o que des d'aquest àmbit pot incidir-s'hi. És a dir, i per dir-ho d'una certa manera, els municipis tenen competències en tot: educació, comerç, indústria, salut, agricultura... En aquest punt hi ha una important diferència entre les propostes de caire anarco-sindicalista i les anarco-comunistes. En les propostes de Besnard o Peiró, per exemple, es constitueixen dos òrgans d'administració: la "unió local de sindicats" s'encarrega de les activitats econòmiques, mentre que l'assemblea comunal s'encarrega de la resta (les activitats socials, culturals...). En canvi, rebutjant totalment el sindicalisme Urales proposa que sigui la comuna la que s'encarregui de tot; a això, Antonio Ocaña (1932) matisa que el comú del municipi lliure ha de substituir "al sindicat de treballadors en els pobles petits, i a la federació local en les ciutats", entenent que les qüestions econòmiques són també socials. Tan en un cas com en un altre, donat que les persones no poden abarcar-ho tot, aquestes a través del sindicat i/o el comú constitueixen comitès o departaments sectorials encarregats d'una sola qüestió per a la seva millor administració i gestió. Aquests comitès no tenen poder de decisió, sinó que responen únicament a les decisions del sindicat o l'assemblea comunal.

Al respecte d'aquests comitès, Urales emfatitza en el fet que els membres d'aquests són rotatius, amb l'objectiu d'evitar la seva professionalització i burocratització.

I, per últim, en les propostes comunalistes s'entén els municipis lliures com a interdependents, i no com a unitats aïllades. En aquest sentit són federables en diferents àmbits territorials per a l'administració i la gestió d'aquells afers d'una escala superior, seguint el principi elaborat per Proudhon (El principi federatiu, 1863). L'organització territorial resultant segueix un esquema escalar: la federació de municipis forma la confederació comarcal; les comarcals la regional; i així successivament fins a arribar a l'ideal de la confederació mundial. Aquesta organització no ha d'implicar una pèrdua d'independència i autonomia dels municipis, ja que s'ha de mantenir sempre el poder de decisió en aquests. L'òrgan administratiu de les federacions són els consells federals, formats per un representant de cada municipi, el qual, com en el cas dels comitès, respon únicament a la comuna i sent un càrrec rotatiu.

Al respecte d'aquesta organització federal també existeix una diferència substancial entre les propostes anarco-sindicalistes i anarco-comunistes. En les primeres s'estableix que els municipis han de funcionar obligatòriament formant federacions, de la mateixa manera que l'organització dels sindicats. De fet, l'àmbit territorial d'aquestes federacions és "compost per tots els municipis situats en la jurisdicció de la unió regional de sindicats" (Besnard, 1933). En canvi, en l'altre extrem, Urales, sense negar la interdependència, és favorable a la no-dependència dels municipis (a l'igual que la no-dependència de les persones), de manera que cada municipi en el major grau possible "s'abasti a si mateix". Quan això no sigui possible la federació i, important, els pactes de municipi a municipi (sense necessitat d'estar federats) es mostren com un mitjà per a l'abastiment de les necessitats

comunes. Això és especialment interessant aplicat en la distinció de tipus de comunes que s'estableix en el Congrés de Saragossa (1936): les "comunes de consumidors" (les que segueixen la lògica de la producció industrial i agrícola) i les "comunes naturistes i nudistes, i d'altres" (que no segueixen lògiques productivistes). Aquestes segones, fora de l'àmbit anarco-sindicalista, no haurien necessàriament de federar-se, però podrien establir pactes amb aquelles altres per a les neces-

▲ Les aportacions del municipalisme ibèric tenen molt a veure amb les propostes del municipalisme llibertari, de les quals conscientment o inconscientment s'han pres algunes idees

sitats de productes industrials, infraestructures de comunicació...

Amb tot pot concloure's que les aportacions del municipalisme ibèric tenen molt a veure amb les propostes del municipalisme llibertari, de les quals conscientment o inconscientment s'han pres algunes idees. Així, per exemple, és interessant de notar que les federacions comunalistes i els pactes de municipi funcionen de la mateixa manera en la que Stowasser (1986) ha construït el Projecte A: un municipi amb balanç positiu ajuda a un altre amb balanç negatiu; si el municipi és substituït per una unitat econòmica aquest pacte és la proposta de "doble-projecte" d'Stowasser.

BIBLIOGRAFIA:

-ALÁIZ, Felipe (1945). *Hacia una federación de autonomías ibéricas*. [1993] Madrid\Alacant\Béziers: Madre Tierra\Fundación Anselmo Lorenzo\CNT
-BESNARD, Pierre (1933). "La organización política... o administrativa" a Orto, núm.11
-BIEHL, Janet (1998). *Las políticas de la ecología social. Municipalismo libertario*. Aozaina\Madrid\Barcelona: Colectividad Los Arenalejos\Fundación Salvador Seguí\Virus
-CNT (1936). "El comunismo libertario, objetivo de la C.N.T." a HOROWITZ, Irving Louis (1977): *Los anarquistas, vol.2: La práctica*. Madrid: Alianza
-MASJUAN, Eduard (2000). *La ecología humana en el anarquismo ibérico. Urbanismo "orgánico" o ecológico, neomalthusianismo y naturismo social*. Barcelona: Icaria

-OCAÑA, Antonio (1932). "El municipio libre" a GOMEZ, Luis i PANIAGUA, Xavier (1991): *Utopías libertarias españolas siglos XIX-XX*. Madrid: Tuero\Fundación Salvador Seguí
-PANIAGUA, Xavier (1982). *La sociedad libertaria. Agrarismo e industrialización en el anarquismo español 1930-1939*. Barcelona: Crítica
-SANZ, Carles (2001). "Municipalismo: una alternativa libertaria" a Butlletí de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarco-sindicalistes, núm.5
-STOWASSER, Horst (1986). "El Proyecto A" a DDAA (2003): *La utopía es posible. Experiencias posibles*. Buenos Aires: Tupac
-URALES, Federico (1932). "Los municipios libres (ante las puertas de la anarquía)" a NOGUEIRA, Ángel (coord.) (1988): *Pensamiento y estética anarquista. Análisis y documentación. Selección de textos de F.Urales*. Barcelona: Anthropos

ALGUNES PROPOSTES I EXPERIÈNCIES MUNICIPALISTES I LLIBERTÀRIES RECENTS I/O ACTUALS

El "Projecte A" A les darreries dels anys vuitanta a Alemanya s'inicià un projecte de vida anarquista a molts nivells i de caràcter municipal. Un dels impulsors del projecte i difusor arreu del món també a través d'un llibre (1986) va ser en Horts Stowasser, un militant amb moltes, diverses i llargues experiències que, amb moltes altres persones, va apostar per sortir del ghetto i viure "l'anarquia ara". El "Projecte A" és un projecte de vida anarquista, tant a nivell econòmic, polític i personal. Obviament, no és un projecte només per anarquistes. És una aposta per no separar aquests aspectes vitals: la feina, la militància i la vida privada. Vol ser un projecte que en superar el ghetto anarquista i el freqüent aïllament dels projectes llibertaris arribi i porti l'anarquia al comú de la gent. És per tant també una via que sense voler substituir

l'anarquisme més pamfletari o la resta de projectes llibertaris, vol ser una manera de viure l'anarquia més hedonista i completa. De fet, no substitueix les lluites anàrquiques actuals sinó que les hi vol donar una base sòlida que ara no solen tenir.

La proposta es basa en l'anomenat "doble projecte" que consisteix, de manera molt resumida, en una empresa autogestionada, com una cooperativa, que dona beneficis econòmicament parlant i que permet que un altre projecte no rendible econòmicament pugui tirar endavant. Els dos projectes (el comercial i el polític) fan com una simbiosi i el porten a terme les mateixes persones que viurien en comunitat. D'aquesta manera s'ajunta allò econòmic, allò polític i allò personal i privat, evitant gran part de l'esmentada fragmentació de la vida. Aquesta proposta és un esquema general que pot adaptar-se a la diversitat llibertària i humana. Es pot invertir els diners

del projecte més purament econòmic en campanyes, lluites, no té perquè ser sempre un doble projecte tal qual i suposem que el fet de viure en comunitat també podria ser una cosa més o menys adaptable a les realitats locals i personals.

D'aquesta manera arribem a la idea del "consell" que seria més enllà de la federació i/o coordinació dels diferents dobles projectes, i més enllà

que pot ser comparable a la creació d'infraestructura durant les dècades prèvies a la nostra revolució del 36.

Aquest projecte municipalista naixia amb la idea d'expandir-se, i el procés estava bastant dissenyat. Esdevenia un nou front per lluitar contra el sistema estant entrellaçat amb la resta de lluites llibertàries. La síntesi del projecte segons els mateixos

que s'havia estancat i en algunes poblacions reduït considerablement. Les dificultats en aquest cas, tal i com havien avançat, estarien més en la línia dels problemes humans que no pas la integració al sistema.

La Federació Municipal de Base d'Spezzano Albanese

Spezzano Albanese és una ciutat calabresa de menys de 10.000 habitants i bàsicament agrícola

on es porta a terme una experiència comunista i autogestionada enfront del poder.

Des dels anys setanta hi ha un grup anarquista molt actiu sobretot en allò que fa referència a la contrainformació, moviment estudiantil, aturats i les problemàtiques territorials o de transport.

Igualment, a mitjans dels setanta es crea la Unió Sindical Zonal (USZ) a partir de les assemblees de treballadors, de les de parats i de les d'estudiants.

S'obta per un anarcosindicat autònom sense integrar-se en la USI (secció italiana de la AIT) ni als Comitès d'Acció Directa. L'acció dels anarquistes i la USZ (200 amb 30 militants molt actius) de seguida topa amb les institucions, en debatir més enllà de qüestions laborals i sindicals, tot allò comunal i per tant denunciar la corrupció de l'administració pública en mans des de feia anys dels comunistes del PCI. La USZ tindrà cinc anys de vida. Es denuncien, qüestions urbanístiques, es lluita per la llibertat d'expressió, per l'ús de l'espai públic, etcètera. Denúncies, repressió personal i intentar integrar al sistema a la dissidència van ser les armes de l'administració. La USZ deixa d'existir però els anarquistes segueixen mantenint-se organitzats. Al 1985 hi haurà qui farà una llista alternativa —la llista cívica— amb aspiracions llibertàries, la majoria dels llibertaris no hi participen. L'esmentada llista acaba fent el que la resta dels partits,

de la gestió del fons comú, tindria unes funcions que vindrien a ser com les d'una assemblea municipal paral·lela a l'Ajuntament oficial. El funcionament és totalment assembleari i horitzontal amb delegats rotatius, democràcia directa, segons ens diu Stowasser, recollint la tradició de la revolució social que al 1936 es va viure a casa nostra. El consell però no tindria funcions executives. Una experiència de democràcia directa, intentant arribar al consens, etcètera. Tota una dinàmica revolucionària vaja. La resta de la població no resta al marge, és clar.

El "Projecte A" no pretén ser la revolució però si posar les bases per fer-la possible. És una manera que molta gent visqui l'anarquia, l'autogestió de la seva vida. Pràctiques aparentment reformistes que van encaminades a la revolució social, sent doncs un pas previ i necessari per la revolució social, de manera

protagonistes és: 1/Desfer la societat actual. 2/Aprendre, experimentar i crear noves formes de societat. 3/Donar exemple de models autogestionaris a la població. 4/Combatre, fer innecessàries i substituir les institucions estatals, debilitant-les fins destruir-les. 5/ Es creen noves estructures millors. 6/ Mentre es fa tot això es viu modestament i feliç.

Els mateixos autors assenyalaven des del principi, com a punts dèbils del projecte: el més important la natura humana (problemes irracionals, sentimentals...) i el perill que el sistema integri al projecte. Als anys noranta el projecte va funcionar amb a diverses poblacions d'Alemanya, Horst Stowasser per exemple estava a Neustadt, al grup Wespe, en aquesta ciutat hi havia més de deu empreses autogestionades i unes vuitanta persones participaven del projecte. Al dos mil sembla que el projecte

no hi participen. L'esmentada llista acaba fent el que la resta dels partits, engolida pel sistema. Ja estem a principis dels noranta. Els anarquistes convoquen una assemblea on assisteix moltíssima gent i arrel d'aquesta assemblea es decideix construir una alternativa als que havien governat el poble durant més de vint anys i així, al 1992, naixerà la Federació Municipal de Base (FMB). Cal dir que es proposa que facin una llista alternativa per les municipals però aquest camí fàcil no és acceptat no tant per una qüestió ideològica sinó per raons pràctiques (l'experiència, els mètodes, etcètera). La proposta es va anar escampant, mentre la resta de partits feien campanya, van obtenir moltes adhesions i finalment és va crear la FMB, un organisme autogestionat de contrapoder amb funcionament llibertari. La FMB divideix la seva activitat en les qüestions laborals (agrupa treballadors del camp, estudiants, jubilats i treballadors en negre principalment) i les territorials o de ciutat (que agrupen a als ciutadans en sentit més ampli). Es funciona per majories, sense que la majoria obligui a la minoria a obeir. Davant el treball capitalista o de l'Estat es contraposa el treball cooperatiu (allunyat del cooperativisme capitalista oficial i abanderat per l'Estat). Fruit de l'intent i del fracàs de privatització del servei d'escombraries del poble va nàixer la cooperativa "Arcobaleno" que ara a més, amb més gent, també fa feines de pintura, neteja, etcètera. També des de la FMB es treballa

les qüestions referents als impostos municipals, les decisions municipals es consideren il·legítimes i es fan contrapropostes. Igualment s'han engegat campanyes contra la construcció d'un túnel que havia de servir per enterrar vagons d'amiant, fins obligar a l'alcalde a no permetre aquest projecte. També es lluita per tal que les termes d'Spezano siguin de gestió comunitària. L'experiència va anar donant exemple i a diverses localitats properes i no tant properes, d'Itàlia, s'han adaptat

aquestes pràctiques comunalistes de democràcia directa, autogestionàries i llibertàries que suposen un gradualisme revolucionari allunyat dels plantejaments de Bookchin.

per part dels ciutadans en llibertat i enfront de l'Estat i no d'una forma estrictament social. Bookchin pensa en la Comuna de París i assenyala el seu fracàs en el pas a la política a dele-

ciutat afegint la tradició llibertària i aposta per la recuperació de la política. D'aquesta manera aposta per la participació a la política municipal, amb finalitats llibertàries tot treballant les assemblees de barri i de ciutat. Nega que això hagi de desenvolupar en parlamentarisme, i es reafirma en que és de fet una activitat contrària a l'Estat —tenen orígens i funcions totalment diferents—. Bookchin vol superar la repugnància cap a les eleccions, ja que no les considera totes iguals, recordant que la política pot estar estructurada en assemblees de barri, amb delegats revocables, contabilitat radicalment democràtica, etcètera.

Per acabar cal tenir en compte la crítica que fa Frank Mintz que remarca que la estratègia de poder a EUA és diferent a Europa on la proposta de Bookchin no te cap sentit ja que el sistema no deixa marge d'actuació als municipis i tot i

Propostes de municipalisme llibertari de Murray Bookchin La proposta del recent desaparegut Murray Bookchin passa per fugir de la lògica industrial imposada pel capitalisme i l'Estat i anar cap al comunisme. Els valors de la fàbrica no els considera en absolut com a forjadors de cap revolució sinó tot el contrari. En aquest camí cap a la construcció de comunes lliures i federades, aposta per la recuperació de la "política" que l'Estat ens ha pres retornant al significat original de gestió de la ciutat

gada, en l'estatalització. De fet Bookchin contraposa la ciutat, el municipi —entès com a conjunt de ciutadans lliures que es gestionen i es formen a través de l'assemblea— a l'Estat, a la delegació política i l'autoritarisme. L'autor parla del "poble", que ha de sorgir i que superant els interessos particulars de classe es fixarà en l'interès general gestionat des de la municipalitat llibertària. L'autor reclama el comunisme anarquista enfront l'individualisme i el sindicalisme, reclama el concepte històric de

reconèixer que als EUA hi ha més marge de maniobra, acaba sentenciant que malgrat tot la lògica de poder que considera els ciutadans com a menors d'edat és la mateixa i acaba apostant per un anarcosindicalisme que toqui de peus a terra en col·laboració i sense descartar un ampli ventall de lluites i mètodes allunyats però a qualsevol participació política.

LA PERVERSIÓ DEL MUNICIPALISME PER PART DE L'ESTAT I ELS SEUS SEQUAÇOS

A bans de res cal aclarir que el municipalisme llibertari no ha estat apropiat per part del sistema estatal (els partits polítics, els governs i les administracions públiques, i els sequaços d'aquest sistema). El que sí ha estat apropiat és el municipalisme; és a dir l'acció política (en el bon sentit de la paraula) construïda i duta a terme des de, en i per al nivell municipal. De fet el municipalisme llibertari és una interpretació anarquista del municipalisme i una crítica a l'apropiació i perversió d'aquest per part del sistema estatista.

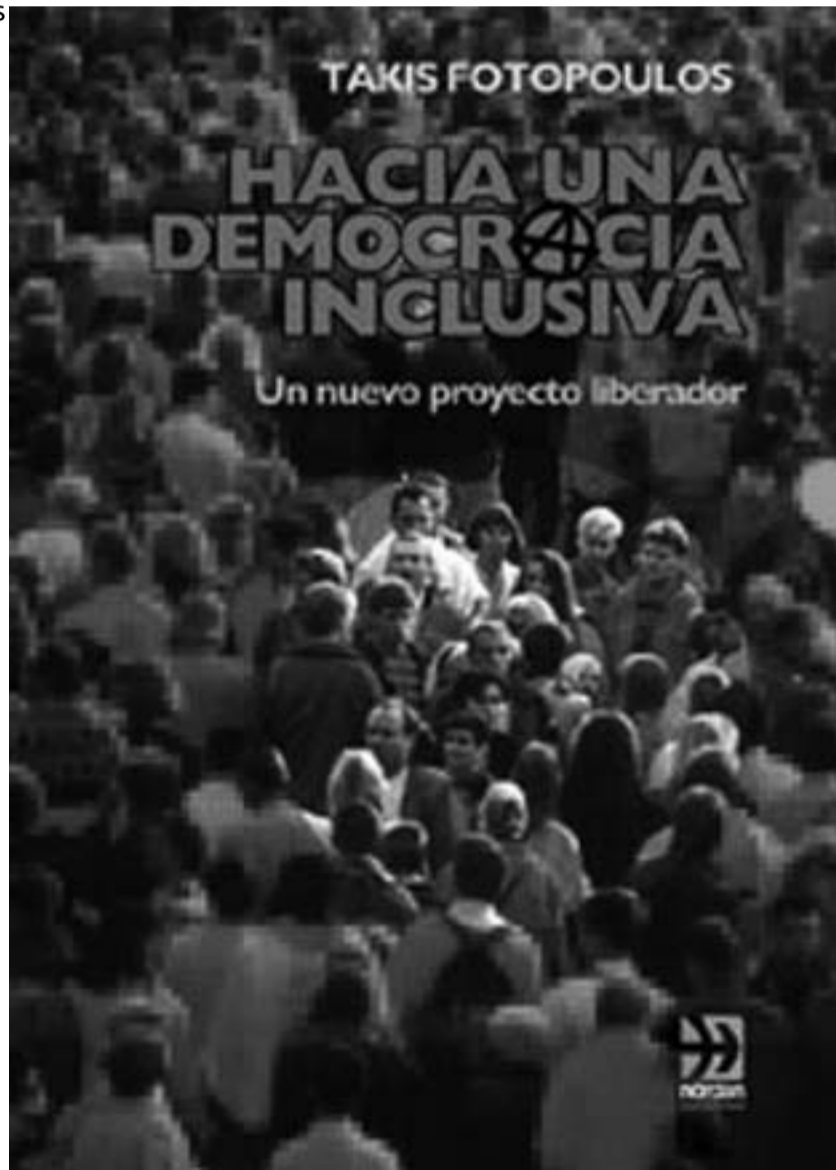
Dit això, ara em contradiré a mi mateix, en matissar que una part del municipalisme llibertari (les propostes de Murray Bookchin i dels seus deixebles de l'Institut d'Ecologia Social) sí que ha estat apropiada a través d'alguns partits polítics. De fet no es tracta en tota regla d'una apropiació, ja que Bookchin preveu la participació dels col·lectius llibertaris a les eleccions municipals, no només en l'acte de votar sinó també en la candidatura als càrrecs locals electes. Aquesta participació electoral la justifica a partir del supòsit que l'assemblea local no té la capacitat de constituir-se com a un òrgan antagonista al poder estatal i, com a conseqüència d'això, és poc probable que els governs municipals accedeixin a dissoldre's o a cedir el poder a l'assemblea. D'acord a això, Bookchin considera que l'estratègia a seguir és apoderar-se dels governs locals i des d'aquests establir les assemblees. La proposta d'aquesta corrent de pensament no només es limita a la participació dels anarquistes, sinó que també preveu l'adopció d'aquest discurs i estratègia per part d'altres col·lectius (partits polítics existents inclosos). D'aquesta manera, per exemple, Janet Biehl (1998) en el seu llibre cita al partit dels Verds (del poble de Burlington, als Estats Units) i hi inclou el seu programa electoral. D'aquesta manera no és estrany que el municipalisme llibertari de Bookchin i de l'Ecologia Social, o una part del seu discurs, sigui fàcilment apropiable per part dels partits polítics, especialment ecologistes. A Catalunya, per posar un

exemple proper, el partit dels "Els Verds-Alternativa Verda" és possiblement el que més ha reivindicat/apropiat a Murray Bookchin, que el citen com un dels seus clàssics (i en menor mesura reivindiquen també a Kropotkin).

A més d'aquests són molts els partits que reivindiquen el municipalisme, en especial aque-

(acostar el major possible el nivell administratiu al ciutadà). En aquest context, i sense sortir de Catalunya, un dels partits polítics que més s'ha apoderat del discurs municipalista són les CUP (Candidatura d'Unitat Popular), que entenen el municipi només com l'àmbit més proper a les persones, i no com que aquest àmbit està format per persones. Des d'aquest àmbit

de l'administració local (ajuntaments, consells comarcals i diputacions). Aquesta s'ha basat en la construcció de les seves polítiques des de l'àmbit territorial del municipi, però sense cedir el poder de decisió als seus habitants. A partir d'això l'estatalisme crea nous instruments institucionalitzats (plans de participació ciutadana, plans de barri...) pels quals administra i gestiona el municipi, legitimant-se en una il·lusòria participació de la població, i pels quals imposa i exerceix encara més la seva autoritat (en estar més propera a les persones) per mitjà de la intervenció de polítics i tècnics en els òrgans de participació. Per tant aquests instruments s'allunyen molt de la presa de poder per part de les persones, i l'aplicació dels quals té un efecte pervers sobre els col·lectius locals. Aquesta perversitat es mostra en la generació d'una major asimetria de poder, en la que l'acció dels col·lectius ciutadans queda encara més anorreada pel sistema estatista. És a dir, si les persones no tenen la capacitat de decisió i l'àmbit de participació és el més proper possible i d'escala petita (un barri, per exemple), les qüestions que poden treballar són poques i poc rellevants i amb una escassa capacitat. Per tant, amb l'apropiació del municipalisme s'evita el debat, la negociació, el conflicte i la seva gestió sobre les qüestions importants del municipi, que continuen sent matèria exclusiva del govern municipal i dels tècnics.

que tenen una base d'actuació més local (per convicció o perquè sorgeixen de moviments locals, com les associacions de veïns, les agrupacions d'electors o els partits d'independents). L'interès pel municipalisme s'ha incrementat en la darrera dècada en paral·lel a la creixent importància de les qüestions locals, en contraposició a les d'escala superior (des de la regional a la global). Però en aquest creixent interès s'ha invertit el sentit de la capacitat de poder. Si en el municipalisme (i en l'anarquisme) és de baix (municipi) a dalt, l'apropiació d'aquell ha estat de dalt a baix, sintetitzat en el "principi de subsidiaritat"

local, i a través dels ajuntaments, pretenen dur a terme les seves propostes, aplicant la democràcia directa (tot i que, contradictòriament, participen en la democràcia representativa). Tot i que reconeixen el limitat marge d'acció dels ajuntaments, no reclamen l'ampliació de les seves competències ni de la seva sobirania. I, evidentment, en apostar per fer política des dels ajuntaments, no contempen la creació o participació en assemblees municipals paral·leles a aquesta institució.

Una altra de les conseqüències del creixent interès per l'àmbit municipal és també l'apropiació per part de l'aparell estatal, des

Un exemple d'això són els "Consells Territorials" de Manresa, uns òrgans de participació ciutadana de base territorial que estan enfocats als temes d'urbanisme, equipaments, medi ambient i serveis públics en general. Aquests consells, però, no prenen cap decisió, simplement són espais en els que l'Ajuntament de Manresa informa als ciutadans, es presenten queixes i suggeriments, i es fa alguna consulta (no vinculant). El seu control per part de l'Ajuntament és clar: els consells estan formats per dos regidors i un funcionari de l'Ajuntament, als quals cal afegir alguns ciutadans (amb un màxim de 40), que de fet són els representants

els representants d'associacions de veïns i d'altres entitats barrials (fins a 12), 12 més designats pels partits polítics i 12 més escollits a l'atzar a partir del padró. Els Consells Territorials, però el mateix per als altres consells ciutadans i òrgans de participació ciutadana de Manresa, van més enllà de la distorsió del municipalisme. Són també un instrument per al control de les associacions de veïns per part de l'Ajuntament i els partits polítics. En aquest sentit cal tenir en compte que les associacions de veïns, sobretot en el seu origen, tenen una forta component municipalista i que articulen gran part de les reivindicacions de democràcia directa a nivell local (de pobles i barris). Des de la seva aparició (la majoria a la dècada dels 70) els partits polítics s'hi han abocat per a controlar-les, sigui directament o a través del govern municipal.

Com es pot desprendre del cas dels Consells Territorials, a tot això cal afegir també la desestructuració de l'àmbit territorial com un mecanisme més en la perversió del municipalisme. Així, els governs locals tendeixen a la delimitació dels pobles i barris com a forma de trencament de les comunitats locals. Pobles i barris són construccions socials, amb una història i una morfologia pròpies i on s'estableixen les relacions socials que configuren el sentit de comunitat necessari per a l'acció dels col·lectius en contraposició als governs. En delimitar-los des d'una perspectiva tècnica i matemàtica es provoca el trencament d'aquest sentit i, conseqüentment, de l'acció dels col·lectius locals. Així, per exemple, a Manresa s'estableixen 4 unitats territorials independentment dels barris. Un altre cas és del "Pla de Barris" de Barcelona, que estableix, entre

d'altres qüestions, la delimitació de la ciutat en uns 70 barris (amb l'objectiu que siguin l'àmbit territorial de la participació ciutadana) i amb una població d'uns 20.000 habitants cada un, al marge de l'existència dels barris tradicionals (que són més i de menor població). D'una banda, es procedeix a la partició de barris tradicionals en dos barris institucionals i, de l'altra, a l'agrupació dels tradicionals en una sola unitat.

En aquesta mateixa direcció hi ha la proposta de la democràcia inclusiva desenvolupada per Takis Fotopoulos (1997). La democràcia inclusiva és una síntesi d'algunes propostes del socialisme llibertari i de l'anarquisme verd (incloses les idees de Bookchin) al projecte estatalista. En certa manera, la democràcia inclusiva està molt propera al municipalisme lliber-

tari de Bookchin o a l'anarquisme d'estat. Tornant a la proposta de Fotopoulos, entre d'altres qüestions, aquesta està dirigida a la construcció de la democràcia local a través de les "dèmoi"; és a dir, de petites unitats homogènies de 30.000 habitants aproximadament (fet que inclouria la divisió de les grans ciutats i l'agregació dels petits municipis). Posteriorment aquestes construirien una "confederació de dèmoi", similar a l'Estat. Segons Fotopoulos la xifra de 30.000 permet satisfer localment la majoria de les necessitats essencials, que serien administrades per governs electes, en el mateix sentit que la proposta de Bookchin. Però la qüestió no està en la quantitat, sinó en el que les persones que la formen poden o no decidir.

LA CONCEPCIÓ D'UN IDEAL IRREALITZABLE

Evidentment, emmarcar la crítica a les tesis de l'assagista Murray Bookchin conegudes amb el nom d'ecologia social en aquestes ratlles pot ser entesa com a una exposició reduccionista, però no es tracta en cap cas d'una pugna retòrica sinó de llançar certes reflexions per enriquir el debat al voltant d'aquest tema. Ja arribant a la fi d'aquest dossier central, segurament haver difós aquest plantejament pot aportar nous canals de reflexió sobre les possibilitats de participació política en algunes persones mentre que a d'altres els pot semblar una traïció a les idees anarquistes ja que existeixen diverses tendències anarquistes i les seves idees difereixen respecte l'organització d'una nova societat.

Bookchin creu que el poder no pot ser mai eliminat i pensa que uns pocs sempre posseiran poder en alguna situació, tant si es tracta d'un dictador d'un estat

feixista com de ciutadans lliures en assemblees democràtiques. Seguint aquesta lògica proposa una participació llibertària a l'administració municipal com a via per aconseguir de manera legítima el municipalisme llibertari. D'aquesta manera rebutja la ruptura amb la reproducció constant d'aquest sistema d'explotació i opressió. En confrontació cal dir que a part d'allò que implica participar en les eleccions, fins i tot en les eleccions municipals estructurades al voltant de la democràcia directa, les lluites sintetitzades sota una mateixa estructura són fàcilment integrades dins de les estructures de poder de la societat actual. Em pregunto si fins i tot seria possible que tal procés ajudés a reforçar l'autoritat i el poder de l'estat tal i com s'ha donat amb tantes reivindicacions absorbides i tergiversades pels poders polítics.

Tenint en compte també que

mentre el municipalisme llibertari es centra en l'augment del poder polític local la vida econòmica resta tan particularment globalitzada que crec que seria impossible que una comunitat pogués arribar a resistir les pressions de la gran economia i els interessos de classe per sí mateixa. D'aquesta manera aquest plantejament resta sota la meua opinió dins d'una utopia del tot impracticable integralment per la qual cosa és fàcilment adaptable en algunes de les seves parts per certes tendències esquerrenoses actuals, tal i com està succeint. Seria doncs a través dels mitjans des d'on es tergiversaria el fi. Al meu entendre ens hauríem d'allunyar del mite de la democràcia directa, de la imatge esteriotipada de les grans lluites de masses i del concepte del creixement exponencial d'un moviment que es crea per dominar i controlar-ho tot. Si contràriament però són els mateixos mitjans els que ens

determinen el fi per què no deixem de banda la tendència cap a l'augment quantitatiu i ens posicionem per l'anhel qualitatiu. Per què no mirem de crear unes bases propugnans en primer lloc la revolució de la vida quotidiana i de les relacions sense la qual no es pot plantejar cap alternativa ja que la «futura revolució» no arribarà o en cas de fer-ho arribarà atapeïda de vicis autoritaris. En tot cas, quan siguem capaços de viure lliurement ja pensarem com volem desenvolupar-nos. L'ecologia social homogeneïtza l'objectiu obviant així les diverses situacions d'aquells col·lectius doblement oprimits, per això em sembla que prèviament hem de fer la crítica a tota mena de poder, no només del polític i aplicar amb una sincera transversalitat l'antiautoritarisme.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)

casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf. 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA

DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)

www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Terra d'escudella

Opció vegetariana
al menú del migdia
i a la carta de nit

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

(ve de la pàgina 10)

i accions al lloc proper a la cimera, s'ha plantejat de fer justament el que sembla que més els molesta: estendre les protestes a les grans ciutats, en aquest cas Berlín i Hamburg. Aquesta última, a més, rebrà una altra cimera els dies 28 i 29 de Maig, el Asia-Europoe-Meeting (ASEM), reunió de ministres d'exterior dels països de la UE i asiàtics, on es tractaran temes com els interessos econòmics i polítics que Europa té sobre el continent asiàtic o les seves aspiracions com a gran potència mundial amb França i Alemanya al capdavant. És un dels esdeveniments importants de la presidència alemana de la UE i, lògicament, quedarà inclosa en el calendari de protestes d'aquests dies.

La previsió d'accions centrals és la següent:

28 de Maig - manifestació internacional contra la cimera de la UE

29 al 31M - arriba caravana en bicis a Hamburg i protestes culturals i contracimera

2 de Juny - manifestació multitudinària en contra del G8 a Rostock i accions contra una mani feixista.

3J - Dia d'acció global de l'agricultura

4J - Dia d'acció global de les migracions

5J - Dia d'acció global de l'anti-militarisme. Accions a l'aeroport militar on arribaran els

contingents.

6J - Bloqueig a les carreteres d'accés a Heiligendamm

7J - Marxes a Heiligendamm desde diferents punts.

8J - Bloqueig de les rutes d'accés a la cimera del G8. Dia d'acció global del canvi climàtic.

Així, s'han establert, a més de les accions centrals contracimera, uns dies temàtics englobats dins de la Crida als dies d'Acció directa contra el Capitalisme. Aquesta enfatitza la lluita diària i convida a tothom a participar, des de la difusió d'informacions a accions directes per tot el món encaminades a atacar l'economia global.

"El capitalisme mai descansa i així ha de ser la nostra resistència!!!"

Per a més informació:

www.dissentnetwork.org

www.hamburg.dissentnetwork.org

www.antig8.tk

Judici contra Mumia Abu-Jamal

St. Celoni, gener 2007

Comissió del 5 de gener-MHM 7-I-2007

Mumia Abu-Jamal, periodista afroamericana resident a la ciutat de Philadelphia (Estat de Pennsylvania) havia participat de l'aparell de propaganda de la secció local del Black Panther Party. El seu treball anà dirigit en gran part a denunciar la brutalitat policial i les injustícies socials del moment. Davant el marcat caràcter institucional i autoritàriament racista de la localitat, va esdevenir algú realment molest per certs sectors del poder governant.

El 9 de desembre de l'any 1981, a les 4 de la matinada els cossos del policia Daniel Faulckner i del periodista Mumia Abu-Jamal varen ser trobats a prop de la cantonada dels carrers 13th i Locust tirotejats. El del policia sense vida, el del Mumia malferit però encara amb vida. Daniel Faulckner era un policia anticorrupció que en missió interna, investigava secretament a la mafia policial de la ciutat. Des d'aquell dia en Mumia va ser acusat, processat i condemnat a la pena de mort per l'assassinat del policia. El judici es va celebrar sense cap garantia d'imparcialitat ni respecte cap als seus drets, com és habitual als EUA, amb un aparell judicial d'evident caràcter racista. Tampoc van faltar les recurrents coaccions policials als testimonis. Des d'alhores en Mumia resideix al corredor de la mort de la presó d'SCI-GREENE.

El proper 17 de maig es realitzarà el judici per deter-

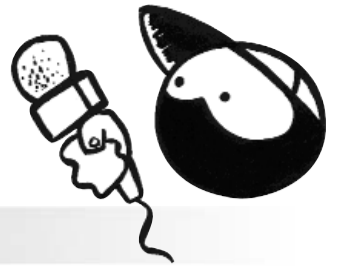
minar la seva culpabilitat o innocència. En la vista es tindran en compte, entre altres qüestions, si el judici al que va ser sotmès l'any 1982 es van respectar totes les garanties que promet la llei dels EUA. No obstant, les nombroses irregularitats que s'han produït al llarg del procés impediran que es tinguin en compte dues de les proves que evidencien el muntatge del qual ha estat objecte en Mumia: una és la declaració d'Arnold Beverly al 1999, qui va confesar haver assassinat al policia daniel Faulckner pagat per policies corruptes. L'altre prova és la declaració de Terri Maureer-Carter, la qual treballant com a mecanògrafa dels jutjats durant el judici va escoltar de boca del jutge "Sí, els ajudaré a fregir al negre" referint-se a Mumia.

Durant aquests últims 25 anys de condemna la mobilització popular ha esdevingut un factor fonamental per frenar la seva execució. És per això que fem una crida a la solidaritat activa i a exigir la seva immediata llibertat. Us animem a participar a la concentració del dijous 17 de Maig a les 19h a la Plaça St. Jaume de Barcelona.

Per la llibertat d'en Mumia i contra la pena de mort!

► Mumia Abu-Jamal.

Ha mort Jaume Valls

Durant aquesta primavera (a l'abril) ens ha deixat el nostre amic i company Jaume Valls (Gironella 1917-2007) un vell militant de la Confederació Nacional del Treball (CNT) dels temps de la República i la Revolució Social de 1936 a Gironella. Vam xerrar diverses vegades, al principi per entrevistar-lo, després perquè sí. Era un lector apassionat, també d'aquesta publicació i un llibertari d'una peça. Al número 23 de el pèsol negre vam publicar una entrevista amb ell que ara reproduïm aquí per recordar-lo i homenatjar el nostre amic i company d'idees i de lluites. Salut Jaume, que la terra et sigui lleu!

Berga, gener 2007

Centre d'Estudis Josep

Ester Borràs

A bans em deies que el teu pare ja era una persona d'esquerra... El meu pare no va anar mai a l'església, per això ens van fotre fora de Viladomiu Vell. Portava la comptabilitat de la cooperativa de cal Basacs, en aquells moments els dissabtes i els diumenges, quan tenia temps lliure. La cooperativa va anar creixent i va arribar un moment que necessitaven un ajudant per l'home que despatxava al taulell. La junta li va demanar al meu pare si es podia quedar amb un sou fix. Quan això ho va presentar al director de la fàbrica de Viladomiu Vell li van dir que si marxava ell, haviem de marxar tots i el meu pare va sospesar les dues coses i va dir: "si hem de marxar, marxem".

Llavors veu venir a viure de Viladomiu Vell a Gironella? No, a Cal Bassacs, al carrer sant Marc (les cases barates).

I llavors tu quan vas començar a treballar? Jo vaig començar a treballar al Tros Nou com a ajudant de carda. A Cal Bassacs i havia dues fàbriques, el Tros Nou i el Tros Vell que li deien. Jo tenia 17 o 18 anys. Ja havia començat a treballar als 12 anys. El sou, el donava a casa i llavors feia feinetes per treure algun diner per mi.

Això devia ser cap al 1934... Sí, llavors ja va ser l'any 34, quan els fets d'octubre. Jo recordo que vam tenir una reunió a la Font del Balç i allà hi havia republicans, els de la CNT, trentistes... Hi érem tots i vam acordar els de la CNT, de fer un sabotatge a una línia elèctrica que anava d'aquí de Cal Bassacs a Casserres. I llavors va resultar que van agafar a tots els homes d'esquerra, els vells i els que vam més o menys "treballar" en aquests no ens van dir res.

I el 19 de juliol com el recordes? Jo no estava a Gironella, estava fent la sega i ja passava per França. Llavors en saber que hi havia hagut l'aixecament vaig

tornar a Gironella i vaig marxar voluntari amb la Columna anarquista Terra i Llibertat. Vam marxar una centúria però després quan vam arribar a Barcelona tota l'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) va tornar aquí i ens vam quedar els de la CNT i vam continuar a la Columna Terra i Llibertat. En aquells moments en aquí hi havia un tal Viladomiu que era el cap del grup i un tal Ester de

Sota control comunista... Sí i allà em vaig trobar amb un xicot de Sabadell del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM) i havia estat voluntari a la 29 divisió i que quan el govern de Negrín va guanyar la va dissoldre dient que el POUM era una organització feixista. Allà com que sabíem tocar la trompeta ens vam fer cornetes. Vam estar potser dos mesos a

un mausser, i a l'altre el van assassinar. Després jo quan vaig demanar una mica d'informes em van dir: "calla perquè n'hi ha per tu".

Allà vaig estar fins que la famosa 43 divisió que va quedar encerclada a les muntanyes d'Aragó i teníem tres divisions contra nosaltres i allà no ens van poder fer mai res fins que l'ordre de formar i

diu sant "Llorenç de Cerdans".

Vas passar la frontera amb aquest "maño"? Sí, vam estar 8 dies dormint en un prat. Un fred que fotia que ens vam llevar un dia hi havia 25 centímetres de neu i allà ens vam revolucionar i els francesos ens van ubicar a l'església. Ens donaven molt poc menjar, que solia ser carn bullida i un té. La gent passava gana, hi havia brutícia i teníem diarrees. Després ens van portar a Set Fons, vam ajudar a fer els barracons, i ens vam agrupar en centúries, però si érem vuitanta dèiem que érem cent i així ens donaven més menjar. Entre desembre de 1939 i gener de 1940 em van deixar lliure junt amb cent persones més. Ens van donar feina a una empresa al costat de París (vora el riu Yonne). Allà hi vam treballar fins l'ocupació alemanya de París (juny 1940) en que vam anar cap al midi.

Vaig anar a vora Toulouse a un poble que es deia Aussonne, i des d'allà anàvem a treballar a Toulouse amb una bicicleta. Estant a Toulouse em vaig casar amb la Isabel. Vam demanat a la Junta de Auxilio a los Republicanos Españoles (JARE) de París per anar a Amèrica, a l'Uruguai i van tardar tres anys a donarnos l'entrada legal. Ens van donar els papers i marxàvem de França l'any 1951 i arribàvem a l'Uruguai al 52. Allà vaig treballar 30 anys el ferro a una empresa francesa com a encarregat. Al 1986 vaig tornar a Gironella. Allà hi tinc la neta que és professora.

Com veus el panorama actual? L'any 1931 van proclamar una República feta per no republicans i durant la Transició va passar el mateix, els qui la van fer no eren demòcrates. Pel que fa el moviment llibertari veig que a Berga està pujant però trobo que es estrany que a Gironella que havia sigut tant important no es vegi gaire a c t i v i t a t . Salut company i fins sempre!

▼ Jaume Valls durant l'entrevista.

Berga que es veu que portaven la columna i són ells que més tard, això ja va ser al 37, quan el govern va cridar ja les quintes (militaritzar les columnes) com que aquí havien fet la col·lectivitat em van dir que em necessitaven i vaig tornar a Gironella i vaig treballar uns mesos entre Can Gironella i Can Gerri que eren les dues col·lectivitats que hi havia i d'allà vaig anar a la quinta del 38 com un soldat ras. A finals de l'any 37 vaig passar a formar part de la 29 divisió batalló de Carlos Marx, com a corneta.

Tàrrega fotent instrucció fins que tant jo com l'altre com que havíem estat voluntaris al front podíem fer una demanda per ser comissaris polítics per l'exèrcit. Ens faltava un dia o dos per anar a Pins del Vallès que hi havia l'escola general de comissaris i al veure que anàvem a sortir com a comissaris van dissoldre la companyia, ens van fotre a l'Alt Aragó a mi a una companyia i a ell a una altra, amb fitxes de que érem feixistes eh! perquè jo estava fent guàrdia de nit a la muntanya i hi havia un sargento que m'estava apuntant amb

cap a França, vam travessar la frontera i vam tornar a entrar per Figueres, aleshores es va dividir la divisió, uns cap a l'Ebre i uns altres es queden a la rera guarda, vam a Sallent. A Sallent i havien fotut una metralladora a dalt i hi havia una palanca per travessar el riu i hi havia un oficial "maño" amb mi, jo dic me'n vaig d'aquí que això ja s'acabat i diu: "anem, anem". Tots dos vam fer parel·la fins que vam agafar un camió amb la pistola a la mà i ens vam portar fins a Vic i d'allà ja ens vam espavilar, jo vaig entrar a la frontera per un poble que es

Inauguració del Banzai

Després de dos mesos de reformes, aquest dissabte 21 d'abril s'ha inaugurat la ZTA Banzai amb una jornada plena d'activitats i encontres. La plataforma popular contra el Pla Caufec ha estat la primera xerrada que ha tingut lloc al matí. Els interessos de la promotora SACRESA han posat en comú el plantejament de les lluites contra l'especulació urbanística, ja que l'esmentada constructora no només és la principal protagonista del ara anomenat projecte Porta de Barcelona a Esplugues de Llobregat, sinó que també és la responsable del

projecte La fàbrica nova de Manresa. Després d'un dinar al carrer, on van participar-hi una trentena de persones, van continuar les xerrades amb la presentació de la campanya "Està tot fatal" i els casos del Juan i la Núria. A més a més, durant tot el dia va haver-hi parada de material contrainformatiu i jornada de portes obertes al Banzai. Amb la ZTA Banzai, juntament amb el CSO La Tremenda i el CSO Valldaura, ja són tres els centres socials ocupats amb els que compta la ciutat de Manresa.

▼ Xerrada presentació de la campanya ESTÀ TOT FATAL, al Banzai.

Antipatriarcal

L'eix del mal és monògam??

Aquesta tarda, mentre m'esperava al Punt d'Atenció a la Dona per sotmetre'm a la controvertida revisió ginecològica marcada ara per les autoritats cada tres anys, escoltava com una dona parlava amb la seva filla adolescent embarassada. La mare intentava transmetre a la seva filla el deure matern que tenia com a dona. De cop a mi m'ha vingut al cap la capçalera de la mani-

festació del passat juny que convocà el Foro Español de la Família a Madrid: "La familia sí importa. Por el derecho a una madre y a un padre. Por la libertad". Seguidament he començat a pensar en la meua pròpia família i concretament en quines coses es connecten entre tots aquests casos.

Manresa, abril 2007

Columna clitoriana

Tot i que cada casa és un món, generalment una part considerable de la vida de les persones transcórrer al cor de les unitats socials a les quals donem el nom de famílies (unitats domèstiques). Aquesta ens acull al néixer i ens transmet moltes de les pautes de conducta

rada seria la de família monògama independent. Deixant enrere les acotacions terminològiques subjectives, la realitat és que malgrat haver canviat i manifestar-se en alguns casos falsament com a no heteronormativa, la família continua sent una estructura de control, part integrant i condició sine qua non de l'Estat i la societat patriarcal. Vivim en un món liberalitzat on és més lliure el capital que les persones, i on conceptes tan uti-

estructura sexual de la qual neix i que al mateix temps reproduceix, la família exerceix una influència directa sobre la sexualitat dels nenxs i futurs adultxs.

La família nuclear sota diverses formes és el grup més «útil» que la societat patriarcal occidental ha calculat per perpetuar el sistema i aquesta compleix quatre funcions vitals per la continuïtat sociocultural - funcions sexuals, reproductives, aculturatives o educatives i econòmiques - que cap altra institució ha pogut complir amb la mateixa eficiència. D'aquesta manera la família és la «trinitat occidental més antiga», la que ha sobreviscut a més adversitats que cap altra institució humana i la que continua sent un dels pilars econòmics pel seu caràcter de productora-consumidora. Amb el parany del matrimoni monògam

i a través de la idealització del concepte de parella, la vida es converteix en una lluita i una competència per la propietat de coses i persones. I és que potser aquesta és una idealització necessària per a la supervivència emocional?

Coneixent doncs la seva omnipresència i tenacitat justament per l'eficàcia amb què compleix aquestes quatre funcions interrelacionades, quina és la via per desprendre's de tots aquests anhels que de vegades se'ns presenten com a necessitats creades? Amb

tot, dins d'una estructura on obeir és bo i reprimir-se també caldria deconstruir el «pensament únic» reflexionant en les múltiples cares del «mal» i, sobretot, en les cadenes que tenim interioritzades.

**PEL PLAER
D'IMAGINAR
MÉS**

que haurem d'acatar per convertir-nos en membres de ple dret del grup principal, la societat. Les denominacions de família nuclear, família elemental o família conjugal són les més utilitzades i les menys adequades ja que semblen implicar que aquesta forma de família constitueix l'element bàsic del que totes les altres en seran variants, almenys dins del que es coneix com a occident. Al meu entendre la denominació més acu-

litzats com aquest, el de llibertat, es confonen i deformen massa sovint. En aquest context doncs, la família és l'enllaç entre l'estructura econòmica de la societat i la seva superestructura ideològica; adherint inexorablement a cadascun de nosaltres el seu tarannà reaccionari. Per la seva pròpia forma i per influència directa transmet les idees i actituds que sostenen l'status quo capitalista, sense deixar enrere que per l'es-

Explicacions possibles d'una impunitat aberrant:

Manresa, abril 2007

Prou impunitat

Cada any contemplem com el nombre de tortures i maltractaments perpetrats pels cossos policials es segueixen reproduint malgrat les constants denúncies realitzades per organismes com Amnistia internacional o pel mateix Relator Especial per a la Qüestió de la Tortura de les Nacions Unides, Theo van Boven. Una pràctica que afecta no només a persones que formen part de col·lectius de l'àmbit contestatari i anti-capitalista, sinó que s'extén a tota persona sensible de ser reprimida.

I malgrat tot, veiem com la immensa majoria de les denúncies esgrimides resulten arxivades, que els imputats per tortures acaben absolts, o que els pocs condemnats per aquests delictes se'ls hi otorga l'indult. Cada any veiem, en definitiva, com la impunitat de la que gaudeixen els cossos i forces de seguretat de l'Estat sembla que sigui infinita. I crec que és bo preguntar-nos les raons que fan que això succeixi. Per què desxifrar els mecanismes que permeten (i per tan perpetuen) aquesta impunitat ens pot servir no només per posar fre i denunciar la pràctica de la tortura, sinó per erosionar la imatge d'aquesta democràcia que tan mal està fent.

En primer lloc podríem entendre que hi ha un factor històric que fa que la impunitat esdevingui en certa forma un fenomen hereditari. La història recent d'Espanya ens recorda constantment l'existència d'un passat dictatorial i d'una transició marcada pel pacte social entre "les dues Espanyes".

L'entrada de la democràcia vingué acompanyada de la inexistència d'un canvi real en les pràctiques policials, degut en bona part a la por de les autoritats polítiques de fer front a un lobby policial que podria apostar per un cop d'estat. Lluny de posar fi de socarrel al problema de la tortura i la impunitat, l'èlit dirigent apostà per realitzar una mera operació de maquillatge. Prova d'això fou el manteniment de bona part de la plantilla policial franquista (amb una fidelitat cap a la nova democràcia realment dubtosa), amb reconeguts torturadors inclosos. En certa manera, els torturats actuals són víctimes dels vestigis de la dictadura.

Un segon factor que ha ajudat a implantar aquesta impunitat és sense cap mena de dubte el resultat que produeix la pràctica de la tortura: la instauració de la por. En aquest cas, parlariem de la por de les víctimes a denunciar els fets. Una por que vindria explicada tan per les possibles represàlies que es podrien produir, siguin en forma de pressió policial (seguiments, trucades anònimes, amenaces...), siguin donades per una pressió de caire més legalista (denunciar al torturat per algun delictes que no ha comès). La duresa d'haver d'aguntar un procés judicial llarg i feixuc (havent de reviuir tot de records difícils d'oblidar) podrien entrar perfectament en aquest apartat. Així doncs, ens trobem que bona part dels afectats opten per no denunciar la pràctica de la tortura.

Un tercer factor que ens pot semblar irrisòri però que sens dubte té la seva importància, és la realitat que avui en dia tirar endavant un procés judicial té un cost econòmic que moltes de les famílies afecta-

des no poden sufragar.

La naturalesa injusta del sistema judicial actual, que parteix del principi de que les declaracions dels policies tenen un plus de validesa que no tenen els ciutadans de base, esdevindria un possible quart factor. Les dinàmiques internes dels diferents cossos policials també potencien aquesta impunitat. Unes dinàmiques marcades sobretot per un corporativisme exorbitat propiciat per les pors dels cossos a una societat que veuen com a potencialment delictiva i que senten socialment allunyada. Un corporativisme que es tradueix en el cas de ser denunciats per tortures en l'encobriments dels "companys i companyes". "Per què un cop pot ser un altre el què seu a la banqueta dels acusats, però d'aquí a un temps pot ser que sigui jo el què hagi de fer front a una denúncia". Hem d'entendre el paper que juga aquest corporativisme, i no hem d'oblidar que els pocs funcionaris que s'han atrevit a denunciar a companys i companyes per les tortures que han comès, han estat objectes de "mobbing" a la feina, sent en bona part dels casos amenaçats i veient reterdada la seva escalada dintre el cos policial.

Un sisè factor provindria de la dificultat de trobar proves que corroborin la versió de la persona afectada per les tortures. No hem d'oblidar que els llocs on es produeixen les agressions solen ser lluny de la llum de la vida pública (dintre els calabossos, les sales d'interrogatoris, furgones policials,...) En aquesta línia, la manca de càmeres de video-vigilància a les comissaries, l'aplicació de períodes d'incomunicació als detinguts o la complicitat existent entre metges forenses i policies, esdevenen els meca-

nismes perfectes per mantenir aquesta impunitat.

El setè factor, que podríem anomenar de caire polític, provindria de la por de la classe política governant a denunciar l'existència de la tortura sota el seu mandat. La por a què les formacions de l'oposició treguin un rèdit polític de la situació. La por a posar-se en contra uns sindicats policials amb un poder potent que podrien girar-se en contra de l'administració; que podrien pressionar encara més denunciant la precarietat del cos o que partint de l'abundant informació de la que disposen,

podrien treure a la llum alguns draps bruts dels partits polítics governants. En la mateixa línia, no hem d'oblidar l'enorme responsabilitat que tenen els polítics en la perpetuació de la tortura, afirmant cada cop que es produeix algun cas difícilment ocultable que es tracta d'un mer fet aïllat.

I l'últim factor que he pogut discernir té a veure amb el

paper que la societat civil juga amb la problemàtica de la tortura. L'existència de sectors recalcitrants però significatius que defensen indirectament aquesta pràctica dintre la societat espanyola actual, la innocència d'una població que creu que la pràctica de la tortura és cosa del passat i la incapacitat de la disidència política d'organitzar mecanismes de suport a les víctimes i de denúncia de la tortura prou efectius, fa que tots i totes nosaltres siguem en certa manera co-responsables d'aquesta xacra de difícil erradicació.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR
trencadís
Si vols passar una bona estona, Vine!
ginesta
 pl. Maragall·2
 08600·Berga
 Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics
 Bi.cilindrics, s.c.p.
 C/ Raval, s/n
 08272 Sant Fruitós de Bages
 Telèfon i fax: 93 876 03 09
 Especialitat en Moto Guzzi
 Fanàtics de les OSSA i DUCATI
 Servei DERBI
 Mòbil: 639 11 25 58
 web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>
 Persona de contacte: Pep.
 e-mail: papaguzz@bicilindrics.com

Complementos
CRIT
 Roba Informal
 Tattoos
 Piercing
 C/Si. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel/Fax. 93 875 11 50
 08241 - MANRESA

Segon esborrany en defensa del Metropocentrisme

Abril, 2007

Convers eremita

Agraïments i aclariments. Abans de tot, vull agrair de tot cor les difusions espontànies de l'article i les respostes que ha rebut aquesta defensa de la tesis sobre el Metropocentrisme. La proposta analítica ha rebut dures crítiques, però penso la incidència que l'article a tingut que és un element per tal de valorar la seva incidència. Tractaré de ser, en aquesta resposta, menys provocador, perquè l'esperit que guia l'anàlisi es, sincerament i profunda, de desig aglutinador. Espero doncs que la crítica no aixequi ampolles ans al contrari, que serveixi per aprofundir en una anàlisi de rigorosa actualitat i d'importància crucial. Tot debat, si es fa amb ànim de diàleg es positiu i enriquidor. I el moment de resoldre algunes de les qüestions que es plantegen, és ara. També, abans de començar, voldria demanar perdó a la gent de Barna (noieta anarquista i altre gent

que també em consta) que es pugui haver sentit dolguda. No voldria desestimar la lluita de la gent que sobreviu a la capital. Algú deia que "la terra alliberada es la terra que trepitja una persona alliberada". En aquest sentit és evident que hi ha espais plens de màgia i resistència a Barna. Però vull remarcar que el metropocentrisme no es refereix a persones o a espais, sinó a dinàmiques. A banda, quan més difícil la lluita, més mèrit té... Amunt les que lluiten a les entranyes de la bèstia!

Les dues crítiques teòriques Pel que fa en Hiram Gascoigne, en primer lloc critica la tesi metropocentrista en funció dels seus postulats 'geografistes'. I em pregunto estranyat: els espais no influeixen sobre maneres, dinàmiques i estils de vida? Sobta molt que es defensi aquesta idea, que per altra banda s'opo-

saria a tota la tradició de la crítica radical al urbanisme. Pot ser possible que la ciutat no formi part d'una estratègia de control social que afecta a molts aspectes de la vida social, les tensions i les resistències? Com explicar doncs l'eixample, una 'banlieue', un suburbi, un barri dormitori? No hi ha hagut estratègies urbanístiques per aïllar la nova classe obrera urbanita? Per altra banda: no ens ha d'importar que facin una metròpoli a Manresa, per exemple, perquè, tan per tan, la dinàmica metropolitana no es intrínsecament dolenta? Penso que la resposta a aquestes preguntes és molt menys obvia del que Hiram planteja.

De totes maneres, i convençut que la veritat es troba entre dos discursos, probablement hi hagi moviments en les dues direccions: les dinàmiques socials determinen el territori, alhora que el territori configurat deter-

mina dinàmiques socials.

L'altre crítica, sobre la que m'estranyaré una mica més, respon a la visió dicotòmica ciutat/camp, que se suposa que l'anàlisi metropocentrista imposa.

En primer lloc dir que tinc seriosos dubtes sobre aquesta prohibició anatèmica a la dicotomia. El problema dels sistemes d'anàlisi, els mètodes de classificació, les generalitzacions en les dualitats i la relació amb la realitat... són llargs i complexos i tampoc toca entrar-hi ara. El que si voldria aclarir és que no es pot escriure res, ni pensar res, i encara menys un article (és a dir amb ànim sintètic) sense passar per determinats recursos analítics. El fons del seu article tampoc se n'escapa: la mateixa divisió metropocentrista sí, metropocentrisme no, cau en aquesta lògica. I això s'accentua si el que es vol fer és construir una proposta analítica, enlloc de limitar-se a la crítica. Tota proposta passarà irre-

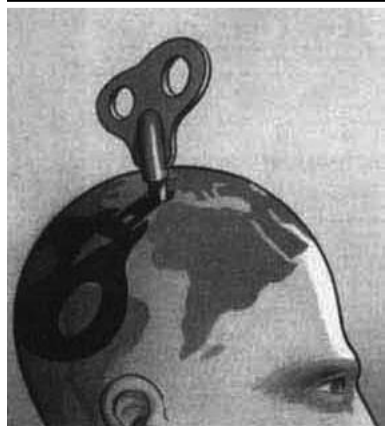
meiablement per aquesta necessitat en algun moment. El llençatge propositiu necessita nombrar, classificar, distribuir, intercanviar, generalitzar i en aquest sentit, traïr la muda natura.

Dit això, cal puntualitzar. Part de la proposta analítica del metropocentrisme, és cert, es basava sobre una dicotomia. Però no de la dicotomia camp/ciutat, sinó sobre la del centralisme intel·lectual i cultural de la ciutat envers la realitat perifèrica (cultural i intel·lectual). La crítica al metropocentrisme s'oposa al vici d'adquirir i acceptar el predomini dels valors -culturals, intel·lectuals, teòrics, estètics que provenen de la ciutat. Desenvolupada aquesta idea la tesi metropocentrista llegeix que la divergència entre col·lectius respon a aquest predomini. Sense entrar en exemples concrets de la nostra comarca i arreu, vull insistir sobre aquest fet que és realment un dels punts centrals de la tesi exposada.

(continua a la pàgina següent)

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Circ musical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

(ve de la pàgina anterior)

Crec que les diferències entre persones amb bones relacions personals no son teòriques, sinó referencials. No estem a la primavera del trenta sis i les diferències entre anarquistes i comunistes no responen la les causes del segle passat: tenim una altra realitat. No és la necessitat política la que genera aquestes diferències, sinó una herència històrica, referents als que nosaltres només hem pogut arribar a través dels llibres d'història. Qui hagi viatjat una mica (políticament) sap que de gent maca, n'hi ha en tots els col·lectius i de dròpols també. Però n'hi ha prou que hi hagi un desaprensiu perquè es rebutgi un col·lectiu sencer. I de vegades és pitjor: és rebutja una persona pel sol fet de pertànyer a un col·lectiu. Això té un nom i és diu prejudici. Això, afortunadament, a Berga no passa. I la crítica metropocentrista aposta per la tesi que es tracta d'un prejudici alimentat per les relacions socials que es donen a les metròpolis, on les veïnes no es coneixen, son veïns però desconeguts. No vol dir que no hi ha prejudicis al món rural, faltaria més, sinó que es tracta d'un prejudici polític fruit del centralisme cultural metropolità.

Malgrat tot plegat, aquests punts tenen poc a veure amb la qüestió central, en els que cap dels articles crítics a gosat penetrar. Recordarem que:

"El metropocentrisme és; en primer lloc; el fet que tot succeeixi a la metròpoli." (Referint-se a la tendència del Pèsol a derivar sobre notícies de Barna); "El metropocentrisme és, en segon lloc, el fet que no hi hagi desplaçaments cap a poblacions de comarques quan s'hi donen activitats festives, alternatives o purament polítiques"; "El metropocentrisme és, en tercer lloc, un problema sociopolític que caldria corregir. La lluita fratrícola entre els diferents moviments antagonistes a la societat de mercat."

Trobo que les respostes a aquestes qüestions centrals, clares i de dramàtica urgència no han estat donades. Aquest fet alarmant, de rigorosa actualitat, és un tema tan necessari d'abordar com incòmode. Ningú hi ha volgut entrar a fons, però aquesta és la veritable qüestió. I no es casual que el que és central en l'anàlisi metropocentrista ha estat deixat de banda.

Proposta que sorgeix arran de l'anàlisi del metropocentrisme: Per apartar tot tipus de dubtes, farem una proposta que es pot considerar una continuació de la proposta crítica al metropocentrisme, una proposta inspirada en el comunicat de (com a mostra que tot prejudici es rebutjable i que a tot arreu hi ha gent que tracta de superar mals endèmics) de metròpoli:

(http://www.lahaine.org/index.php?blog=2&title=nueva_okupacion_en_madrid_cso_milano)

Propostes per a la unitat d'acció sobre l'eix de resistència:

Anticapitalisme i oposició, per tots els mitjans recolzats per assemblees populars, a l'estat burgès; Moviment en defensa de la dignitat dels i les treballadors; Antipatriarcat; Antimonarquia; Antiimperialisme; Radicalització de l'ecologisme.

Propostes de la unitat en la coordinació sobre l'eix estratègic:

Acció directa; Assemblearisme; Recolzament mutu; Coordinació política en la lluita contra l'aïllament, eina essencial a la repressió, que des de fa més de cinquanta anys ha entès que abans de reprimir cal aïllar socialment. Prestar una especial cura a respectar les estratègies emprades pels col·lectius afins; Difusió; Debat, reflexió i autoformació com a eina essencial per a lluitar constructivament les diferències de manera enriquidora, i en espais privats. Amb el degut

respecte cap a les diferències teòriques de referència i les opcions estratègiques. Cal jutjar la gent pel que fa, no per les seves referències teòriques dicotòmiques (aquí també) i decimonòniques.

A la recerca de l'espai comú

Dit això, és preferible militar amb certes persones vinculades al cristianisme oposat a la tortura i d'injustícia (teòlegs de la alliberació que han pagat amb la vida el seu compromís) que amb anarquistes i independentistes que l'única lluita a la que son fidels és la de trobar un gramet de glòria del dissabte a la nit. Hem de lluitar per la recerca d'un espai COMÚ. La recerca d'allò comú farà que actualitzem els referents teòrics i fem nosaltres teoria. Sobre la riquesa de la nostra herència teòrica singular, la nostra obligació intel·lectual és fer-nos una teoria a mida de la nostra realitat en recerca d'allò comú. Encara que sigui pel companyerisme que ens uneix. Generar espais comuns, teoria comuna treball comú. Resistència. Coordinació.

En al·lusió a aquesta lluita fratrícola entre col·lectius anarquistes i independentistes, un geni anònim va escriure sobre una paret en la que es creuaven acusacions: "Tristos els temps en els que és més fàcil trencar un àtom que un prejudici"...

El vincle social, les comarques i la ciutat podrida

Barcelona, abril 2007

Un de barri

Vist des d'un barri de la metròpoli barcelonina que sucumbeix a l'aparador, a la societat de l'espectacle i al consum compulsiu, trobo cartesianament exacte la crítica al metropocentrisme publicada al pèsol negre, rebuda aquí com una onada d'aire fresc en elevades dosis. Tanmateix, interpreto com absolutament desencertades i descontextualitzades les crítiques que ha rebut.

La ciutat, l'espai urbà, la lògica esclafadora del Poder, el pitjor que ha esmicolat i destrossat —i on rau part de la seva victòria en aquests dies— és el vincle social, el sentit comunitari i les relacions socials. El control social i la vigilància permanent a la ciutat també han esclatat en metastasi. I cerebro, perquè ho tasto cada cop que m'escapo, que la contracultura a comarques és ben diferent en els espais dissidents. Respecte mutu, suport mutu i solidaritat, amb totes les sanes discrepàncies i diferències matisos que es vulguin: que és el que us fan inerradicables en la lluita, inassumibles pel sistema —inintegrables, si voleu— i incomprendibles per a les policies que guaiten per l'espiera. Pluralitat dissident però unint forces. Assumir que el medi i l'entorn condicionen les lluites i les militàncies no és determinisme. És pura realitat. La banlieu esclata per les condicions de vida concretes, la Kabília argelina per asfíxia policial, Berga per els fets que envolten l'assassinat de l'Isanta. Les condicions a comarques, malgrat aquesta maleïda centralitat barcelonina que tot s'ho empassa, són sens dubte molt millors, permeables en el social, properes, quotidianes. La ciutat, en la vella contradicció camp-ciutat, és l'estimat anònim. Però mireu la reacció per la mort de l'Isanta i la mort d'en Roger. El que fa diferent una i altra reacció —massiva una, simbòlica l'altra— és la pura realitat i el teixit social, relacions comunitàries arrelades que és el que s'està esmicolant a Barcelona via institucional, via policial, via individualitzar-ho tot.

Sempre va força bé saber amb quines cartes juga l'enemic i em jugo el no-res que tinc que "ells" juguen a la ciutat sotmesa i controlada a cada cantonada, a l'atomització i aïllament de la dissidència com estratègia, per imposar els seus designis.

A comarques, ho tenen força més complicat. I no idealitzo res: simplement que 'les condicions de lluita' son diferents. I si em diguessin que cal escollir un 'camp de batalla', crec que hi ha moltes més possibilitats de reconstrucció col·lectiva, reafirmació comunitària i reforç del vincle social a comarques que a una ciutat com Barcelona, on la triada Ajuntament-La Vanguardia-La Caixa s'encarreguen amb eficient puntualitat que mai passi res. I si passa, carregar-s'ho en dos minuts.

Ànims i forces i llenya al capital (in)isme, que també fa mal en els nostres somnis en xarxa, lluites descentralitzades i dissidències horitzontals.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR
TO JUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C/ Sta. Maria, 28
Manresa

Lleis, presons, tortura i doble moral. La política de la por

Igualada, abril 2007

Lola

L' article primer de la Declaració contra la tortura adoptada per l'Assemblea General de Nacions Unides, el 9 de desembre de 1975, diu així: "Para los fines de esta Declaración, tortura significa todo acto por el cual se inflige intencionadamente un intenso dolor o sufrimiento físico o mental a una persona, por o a instigación de un funcionario público, para fines tales como obtener de ella o de una tercera persona una información o confesión, castigarla por un acto que ha cometido o intimidarla a ella o a otra persona...".

Espanya es va subscriure voluntàriament el 1987 a la Convenció de les Nacions Unides Contra la Tortura: des d'aquest moment els seus governs estan obligats al seu compliment i a procurar que els tractes torturadors, inhumans o degradants no es produeixin ni aquí ni, en la mesura del possible, en altres llocs. Però cada any, cents de denúncies de tortura es formulen a l'Estat, principalment per persones detingudes sota acusació de terrorisme o per raons racistes i xenòfobes, i també per persones preses.

Les condicions de vida en el conjunt de les presons espanyoles així com la política penitenciària que s'aplica en aquestes institucions no permet que es compleixi el punt de la constitució de la reinserció social de les persones empresonades. Des de l'administració penitenciària el discurs de la rehabilitació segueix vigent, tot i que la realitat ens demostra que en la situació actual, aquesta pretensió no és més que una retòrica racionalista i humanista

per a legitimar el sistema penal i penitenciari. L'objectiu, en canvi, que sí que es compleix plenament en els establiments penitenciaris espanyols és la retenció i custòdia de les persones preses. La política penitenciària actual s'encamina, doncs, al manteniment de l'ordre a l'interior dels centres de reclusió.

La tortura aplicada a les persones detingudes i preses té l'objectiu d'infundar terror i paralyzar. S'intenta crear por, que s'autocensurin els actes, que la por arribi a intimidar o inhibir a la població, i sobretot a les persones que es troben en estreta relació amb la persona detinguda o empresonada. Així, la tortura és una de les formes més directes però també més brutals que un Estat té per acabar amb les persones que no els interessin, tortura com a pràctica política, institucional. Pràctica que ha d'entendre's i analitzar-se juntament a altres mitjans repressius amb els que camina de la mà. Però també en la seva interrelació amb mitjans no coercitius utilitzats sobre tot en els anomenats Estats de Dret: per una banda, tenim l'existència de mitjans jurídic-legals que no només possibiliten, sinó que tendeixen a potenciar la pràctica de la tortura; per un altre, es troben els mitjans de comunicació, vehicles de transmissió de la ideologia del poder i de la formació d'opinió. Tots dos instruments que es tornen imprescindibles per a justificar una pràctica aliena als drets que diuen defensar.

Ara mateix, les modificacions penals i penitenciàries s'estan produint dintre d'una nítida tendència involucionista en relació amb el respecte als drets de les persones penalitzades, transformant-se en un instrument menys útil per a fer valer els

drets i garantir la protecció i seguretat de les grans majories socials marginades; i el que és més greu, convertint al dret penal en una eina cada vegada més eficaç per a defensar els interessos de l'Estat, sovint partidistes, en funció de les noves doctrines de la seguretat europea.

El marc legislatiu actual en matèria de control penal, porta amb ell la institucionalització de situa-

cions de clara il·legalitat que es produeixen a les presons en relació amb les persones preses més combatives o inadaptades a la lògica penitenciària. El pes de la capacitat destructora de la maquinària penitenciària compta ara amb la regularització del tractament disciplinari de certes categories de presos etiquetats com de perillositat extrema per a, en funció d'aquesta etiqueta, tractar d'utilitzar-los com a autojustificació del fracàs del mateix sistema. Els Departaments especials i règims especials FIES (Ficheros para internos de especial seguimiento, DERT a

Catalunya) han donat origen a importants denúncies, algunes de les quals han portat a judici a funcionaris, directors i responsables de la política penitenciària. Aquests, que eren il·legals, lluny de modificar-se en el sentit d'adequar la realitat a la legalitat que seria pertinent en un Estat de Dret, han estat institucionalitzats mitjançant operacions de cirurgia legislativa, actuant així els poders de l'estat en la més pura lògica autoritària, és a dir, adequar la legislació a la realitat, per així instaurar un estat d'excepcionalitat i garantir la impunitat dels qui transgredixen des d'instàncies estatals les lleis establertes.

Sabem molt bé que encara hi ha persones que es neguen a creure que a Espanya es portin a terme actes de tortura en mans de les forces de seguretat de l'estat. I, encara que algunes reconeixen que alguna vegada als policies o guàrdia civils se'ls escapa la mà quan interroguen a perillosos criminals i terroristes, molts no creuen que la utilització de tals pràctiques abominables sigui habitual a les presons i calabossos d'aquest país. Moltes d'aquestes persones justificarien la tortura en algun cas extrem plantejat pels mitjans de comunicació. Però la tortura degrada irremediablement el codi moral de qui l'aplica materialment, dels responsables que l'autoritzen i de la societat que l'accepta, explícita o implícitament. Dintre d'ella no caben situacions excepcionals. Es aquí on entra en joc la doble moral, amb el seu instru-

ment principal, la ignorància. Desconèixer no només és convenient, sinó fins i tot imprescindible. La societat espanyola no sap res de la tortura. I no sap de la tortura perquè no vol saber res de la tortura. Perquè li ve molt bé no saber res de la tortura. Com li va molt bé no saber res de patetes, de racisme, de xenofòbia, de presons, de marginació. No vol saber res de cap mal que no estigui en condicions de superar, de suprimir. No vol plantejar-se problemes la resolució dels quals impliqui un canvi de criteris, d'estructures, de forma de vida.

Tot això no és molt esperançador, ho sabem, però no creiem que per amagar-ho guanyem gran cosa. Denunciar la tortura practicada pels servidors de l'estat és, denunciar la hipocresia dominant, les bones condicions que són la gasolina ideològica de l'ordre social. Perquè la tortura no és una disfunció dels sistema, sinó una de les moltes i variades armes que té per defensar-se.

Durant el mes de desembre es realitzen diferents marxes i manifestacions a les presons catalanes. A Brians el dia 20, sortint des de la plaça de la vila de Martorell a les 11h. I el dia 31 a les 12h a Wad-Ras i a les 19h a la Model.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Declaració de vaga de fam i de pati d'en Rafael Martínez Zea

Badajoz, abril 2007

Me llamo Rafael Martínez Zea, secuestrado en la actualidad en el centro de exterminio de Badajoz (M-4). No os voy a contar todas las represalias que estos carceleros llevan haciéndome por lo menos desde el año 2000, debido a que os aburriría demasiado. Pero sí que os voy a contar lo que me viene pasando con mis estudios "1º de Bachillerato artístico" desde sep-oct del año 2006. Desde que comenzó el curso, o desde que me matriculé, vengo reivindicando, a través de instancias triplicadas, tanto a la Jefa de estudios (Mª Sol) como al "coordinador de estudios" (Luis) y al "Director de este centro, los textos y materiales que uno necesita para llevar a cabo los ejercicios, para posteriormente examinarse y así sacar de aquí algo de provecho (si es que se puede sacar algo de provecho en estos centros de exterminio). Lo que mi persona solicita es bien fácil. Bueno, primero, expongo las asignaturas que tengo: Literatura, comunicación audiovisual, Filosofía, inglés, sociedad, religión y cultura, volumen I, dibujo artístico y dibujo técnico. Lo primero que solicité fue un simple compás para realizar los ejercicios de dibujo técnico. He echado, solicitando dicho compás, al menos unas 6 o 7 instancias, e incluso (en las instancias) expuse que al no proceder el utensilio de dicho compás, ya sea en mi celda, en la escuela del M-4 o en la biblioteca, que me explique (tanto el "director" como el "coordinador de estudios") el motivo legislativo por el cual se me niega dicho...DERECHO! Todo ello, lo solicité por escrito, firmado y sellado por este C. P. De Badajoz a sobre cerrado. Pues hasta la fecha de hoy, por parte del director....CASO OMISO! Y por parte del "coordinador de estudios" ese me expone en la instancia: "El compás no procede por motivos de SEGURIDAD". ¿Qué os parece? ¿Qué creará este incompetente que voy a hacer con un compás? ¿Los planos pa' una Prision Break?! Porque otra cosa, poco se me ocurre...¿Por objeto punzante

prohibido? Pues el presente boli con el que escribo también tiene punta ¿Qué harán ahora? ¿Quitar todos los bolis del economato?! Además, con esa misma regla de tres (objeto punzante prohibido) tendrían que cerrar todos los talleres de este centro de exterminio, debido a que en ellos hay: sierras, punzones, martillos, seguetas, puntillas y un largo etc de objetos prohibidos, y encima, sin vigilancia de ningún tipo. Es decir, que dentro de los talleres no hay ningún carcelero vigilando que no pasa na' con dichos objetos. Y sin embargo, a uno, que lo que más desea es ESTUDIAR, (sobretudo dibujo técnico) SE LO PROHIBEN POR MOTIVOS DE SEGURIDAD!! Desde luego...el MUNDO AL REVÉS!. Pues ahora reivindico que me faciliten TODO lo necesario para llevar a cabo mis estudios, que ya no se trata de un solo compás, sino de los siguientes artículos (material). "DIRECTOR", siendo la presente instancia, la 5ª o 6ª que le envío a su persona, solicitando que me autoricen el utensilio de un simple compás, o bien en mi celda, delante del profesor del módulo o en la biblioteca, delante de un funcionario. A su vez he tramitado la misma solicitud al "coordinador de estudios" (Luis) y a la jefa de estudios (Mª Sol) siendo esta profesora la que me compró un compás y tres rotrings para usarlo en la escuela del módulo, resulta que al día siguiente me dice el profesor del M-4 (Julián) que le han dado "órdenes" para que el presente no use el

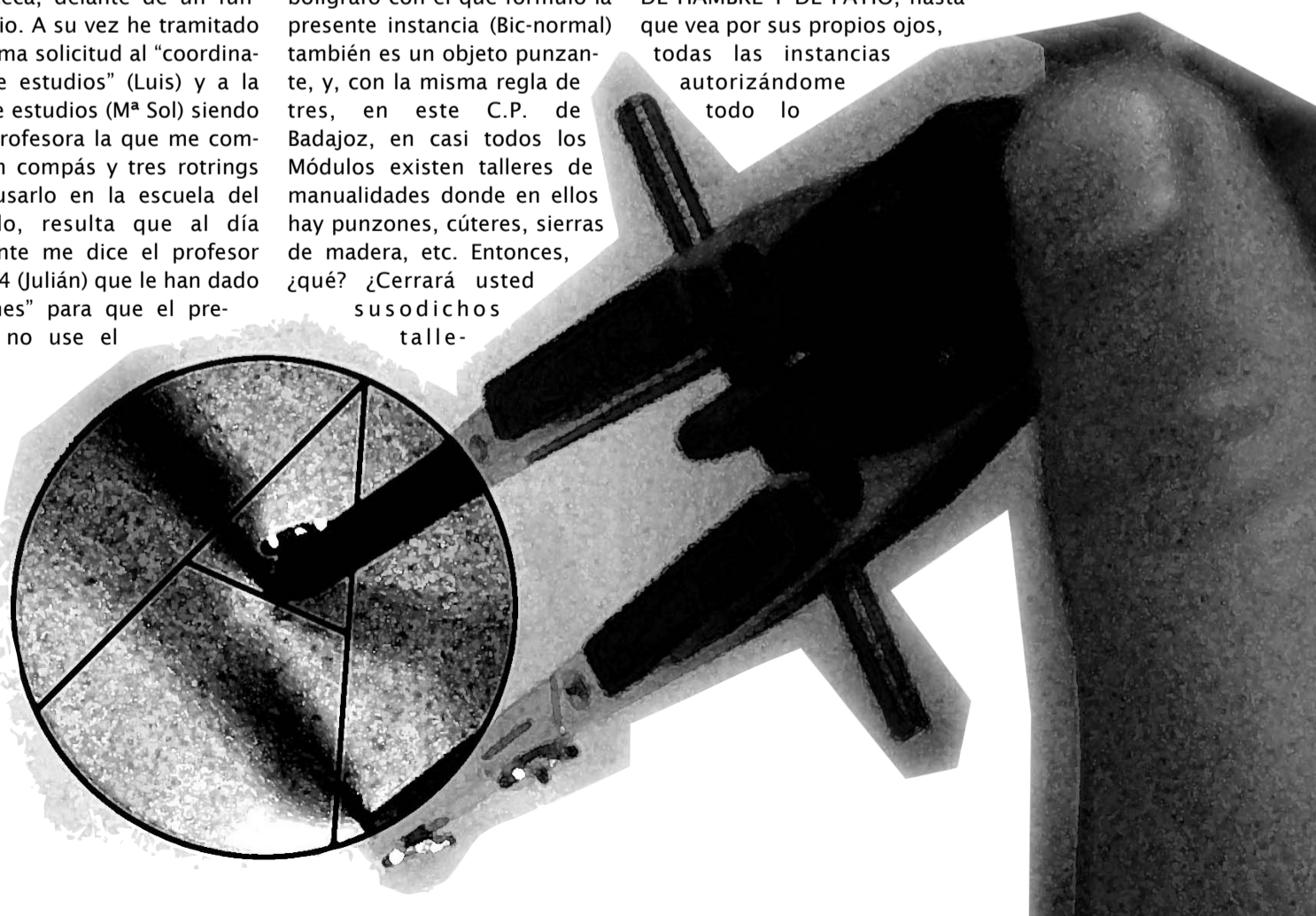
compás. Respecto a las instancias que le eché, tanto a usted como al "coordinador" de estudios, expuse en ellas que me explicasen por escrito, sellado y firmado por este C.P. de Badajoz, el motivo legislativo por el cual se me prohíbe el derecho de usar dichos materiales, imprescindibles para mis ESTUDIOS (1º de Bachillerato Artístico), Pues desde la 1ª hasta la última instancia que le eché a su persona, solicitando lo anteriormente arriba argumentado, ME HA HECHO USTED CASO OMISO A CADA INSTANCIA ENVIADA A SU PERSONA ¿Por qué este silencio administrativo? Me pregunto yo. Y referente a las instancias que les eché al "coordinador" de estudios, me ha hecho caso omiso a todas menos a la última, en la cual me expone lo siguiente: "El compás no procede por motivos de seguridad." ¿A qué tipo de seguridad se refiere dicho "coordinador de estudios?" O ¿Qué se cree que voy a hacer con un compás? ¿Un PRISION BREAK de Badajoz? Porque si el motivo por el que el compás no procede es porque es de objeto punzante, en ello lo primero que he de reiterar es que con el bolígrafo con el que formulo la presente instancia (Bic-normal) también es un objeto punzante, y, con la misma regla de tres, en este C.P. de Badajoz, en casi todos los Módulos existen talleres de manualidades donde en ellos hay punzones, cúteres, sierras de madera, etc. Entonces, ¿qué? ¿Cerrará usted susodichos talleres-

res de manualidades, donde no existe ningún tipo de vigilancia durante el uso de las herramientas?. A su vez, le expongo que el presente ya ha suspendido la 1ª evaluación de 1º de Bachillerato Artístico por falta de material y textos. Por ello solicito los siguientes materiales (numerados) y textos; 1º Un compás 2º Rotuladores de todos los colores 3º Plastilina de todos los colores 4º escayola 5º grafito 6º lápices de carbón 7º tinta china de todos los colores 8º Formatos: A3, A4, A5 y A6 9º palillos planos de dientes 10º diversos pinceles 11º texto de dibujo artístico 12º Texto de volumen I Todo lo solicitado son materiales y textos imprescindibles para que el presente pueda realizar (dentro de su capacidad) los ejercicios para SUS ESTUDIOS. En defecto de no concedérmelos, le expongo 2 cosas; que está usted infringiendo la política legislativa y penitenciaria, la cual es: Rehabilitación, Reeducación, Reinserción y la Resocialización de la persona presa. Y lo segundo que le notifico es que mi persona, desde la fecha de hoy se acoge al derecho de iniciar una HUELGA DE HAMBRE Y DE PATIO, hasta que vea por sus propios ojos, todas las instancias autorizándome todo lo

anterior solicitado y hasta que el presente vea ante él TODO LO QUE HA SOLICITADO. Sin más que comentar por ahora, por el Anarquismo, por la Autogestión, por la VERDADERA igualdad de derechos legislativos, por la igualdad de derecho Humanitarios, y por la Libertad de expresión; Menos bicicletas en los gimnasios y Helicópteros en el Patio!!; VIVA LA ANARKIA! Rafael Martínez Zea P.D En una carta fechada el día 28-3-07 comenta que ya ha formulado las instancias para el inicio de la huelga de hambre y patio y que a su vez, dejará voluntariamente el tratamiento de Trizivir (VIH). Todo ello lo iniciará a partir del día 15 de Abril de 2007

Si algun/a compa le quiere escribir unas letras de apoyo y solidaridad (algo que os agradecerá) la dirección de Rafa es:

Rafael Martinez Zea (Modulo 4) carretera de Olivenza, Km. 7300 - Badajoz - centro penitenciario de Badajoz

COMUNICAT DE JUAN SORROCHE DESDE TERAMO

Teramo (Itàlia), abril 2007

Sobre la situación de Girona voy sabiendo por una amiga y sabía más o menos sobre los políticos y la situación, pero como podéis imaginar la comunicación es difícil. Lo que os puedo decir es mi punto de vista como lo veo yo, lo que para mi está claro, y muy claro, es que con partidos políticos (Estado), cualquiera que sean, sólo tengo para ellos rabia y odio!! Está claro que son ellos mismos y todo ciudadano modelo policía los responsables del problema, ellos son los responsables de los muertos y heridos que en el 2006 intentaron atravesar las fronteras de Melilla, la guardia civil y militares de Marruecos son responsables de las deportaciones en masa de personas. El único delito es no tener un trozo de papel, lo cual para ellos vale más que una vida, son responsables de las torturas y encarcelamientos en los nuevos centros de concentración tanto en España, Europa y el resto del mundo. Son responsables de los 90 muertos en el 2006 que ha habido en manos de la policía española en comisarías y a consecuencia de arrestos y los casos que no conocemos.

Son responsables de 65 o 70 mil (no es segura esta cifra) pres@s que hay en España y los muertos por cárcel, responsables de 16 mil muertos de trabajo, responsables de la fabricación de la nueva frontera en Melilla para poder frenar las oleadas de desesperados que cruzan provocando indirectamente tantísimos muertos.

Son responsables de los muertos en Afganistán, Libia, etc. por el "ejército de paz".

Son responsables del control de todos nuestros movimientos del día a día y con la constante vigilancia de tele cámaras, teléfonos móviles, etc. por su seguridad. Estas son algunas cosas que hacen estas carroñas aparte de la típica demagogia con las palabras, "paz", "libertad", "no violencia", "terrorismo".

De nada sirve que nos demuestren lo contrario, cárceles, campos de concentración, asesinatos en masa, deportaciones, incendios y devastaciones de pueblos enteros, de montañas y de más. Esclavismo y trabajos forzados y todo por su provecho y su tan amada "democracia". Esta es la realidad de su sistema capitalista, no lo que nos hacen ver sus medios de des-información (TV, diarios, radio, etc.).

Donde en un mundo está hecho al revés, "terrorista" es quien se revela, quien resiste, quien se solidariza con lxs presxs, quien critica al sistema, o quien simplemente no sucumbe a sus pies.

Tampoco me importa si soy culpable o inocente de lo que se me acusa, son dos conceptos morales y muy relativos que no me importan una mierda. Lo que sí me importa es que estoy de acuerdo y me solidarizo con quien ataque o se defienda de cualquier forma de opresión con los medios y modos que vean más oportu-

nos, y si hace falta con la violencia y esta claro con la acción directa.

Bueno creo que he dejado claro como pienso al respecto. Se que no es nada nuevo pero es como pienso yo al menos hasta ahora. Nunca he formado parte de ninguna asociación ni me gusta ser representado por ninguna, por lo que me comentas de que se habla de uno o de otro, yo te digo lo que pienso personalmente si se habla de mi situación a mi me está "bien" siempre que haya un hilo conductor con la raíz del problema que para mi es la cárcel y el sistema que la genera que al mismo tiempo es cárcel, ella misma, creo que desde el momento que criticas esto que para mi es la solución de la destrucción completa, ya se está diciendo que automáticamente quieres la liberación de todas las personas que hay dentro, del otro

lado. Creo que si haces esta crítica, cuando haces las iniciativas de cualquier tipo de manifestación, concentra-

ción, panfletos, etc. los políticos de turno y de más mierda no se te acercan mucho pero la pregunta también sería ¿si los amigos y familiares saben como se piensa y sobretodo si lo respetan? Yo creo que sí saben como se piensa pero no se respeta, por eso algunas personas han roto con estas primeras porque hay cosas que yo personalmente no puedo aceptar y algunas tampoco que creo que ya he dejado claro.

Para los pres@s dentro ningún lamento, sólo línea de combatimento

Un saludo a toda esa gente que con su solidaridad, cualquiera que sea el modo nos hace estar menos solos

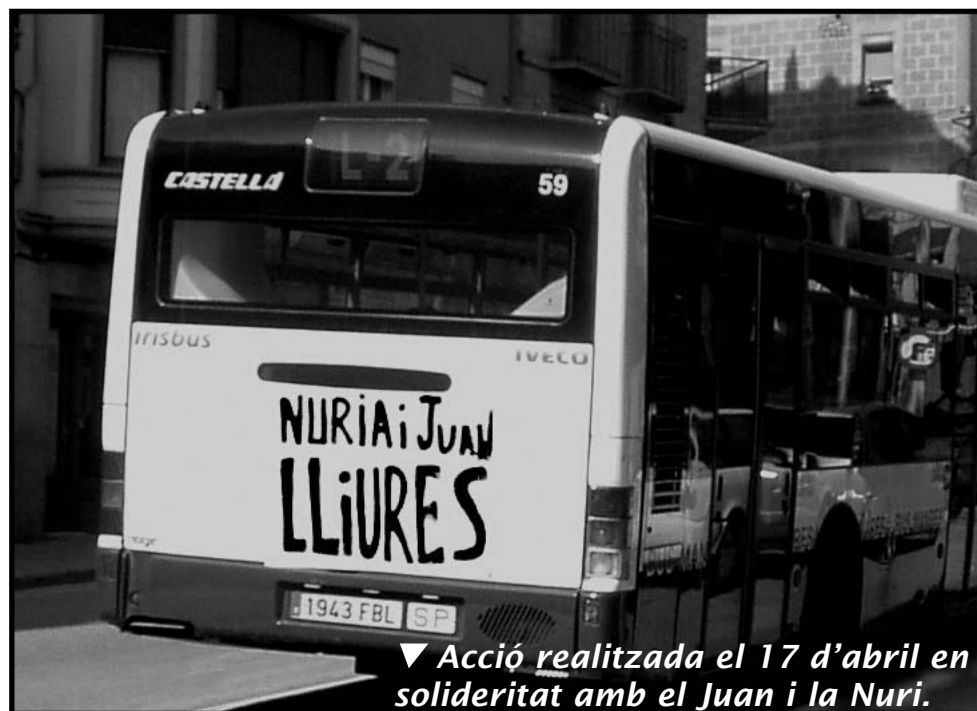
Juan i Nuri no esteu sols !

Maig, 2007

Solidaries x sempre

Durant els últims mesos hi ha hagut tot un seguit de mobilitzacions encaminades a denunciar l'empresonament de la Núria i moltes d'elles a exigir també l'alliberament d'en Juan. La resposta ha estat molt diversa: atacs amb pintura i sabotatges produïts almenys a 11 seus d'IC-V; desplegament d'una pancarta des d'una de les grues de la Sagrada Família de Barcelona; encerclament del bloc d'IC-V durant la manifestació contra la guerra d'Iraq; boicot a altres actes públics realitzats per aquesta formació política; trencadisses de vidres a diverses empreses italianes; concentracions i manifestacions constants; comunicats de suport de persones famoses,...

A Manresa s'aprofità l'acte que sota el lema "Les dones governem, les dones transformem" IC-V volia desenvolupar a la Casa Lluvià. Una quinzena de persones irromperen a l'acte per assenyalar a aquesta formació política com a responsable de l'empresonament dels nostres companys; es pretenia denunciar també l'intent d'apropiació institucional de certes reivindicacions feministes i la manipulació d'equiparar el concepte d'igualtat amb l'adquisició de llocs de poder de caràcter opressor per part de certes dones. Altres mobilitzacions que s'han realitzat a Manresa han estat les concentracions durant les visites del President de la Generalitat José Montilla o del senyor Joan Saura, així com l'entrada d'una quinzena de persones a la seu d'iniciativa el passat 9 de Maig.

▼ Acció realitzada el 17 d'abril en solidaritat amb el Juan i la Nuri.

Carta de la Núria des de Soto del Real

Soto del Real (Madrid), abril 2007

Com va tot per Girona? Espero, tot i que no ho dubto, lluitant contra els abusos de poder. Ullant el diccionari miro terrorisme (diu: "és l'activitat de les persones que creuen que les finalitats polítiques es poden aconseguir amb accions violentes, els grups partidaris del terrorisme tenen armes i preparen atemptats amb explosius") i jo dic, i què passa amb el terrorisme d'Estat? Aquest no hi està contemplat. Continuen regnats per la seva impunitat i continuo afirmant que l'únic terrorista existent és l'Estat. A la definició del diccionari podríem dir "gent que lluita contra el terrorisme encobert". Ho trobo impressionant, ens venen la pau social, l'estabilitat i el benestar, i sense quasi adonar-nos-en vivim en una camama constant.

Ens volen vendre la llibertat i la por la tenim a flor de pell amb el que tossudament ens estan bombardejant. D'alguna manera ens hem de fer sentir. Ells encobreixen el seu terrorisme, el maquillen, ens el volen normalitzar. Així doncs això no treu que traïem les nostres armes, les que tenim a l'abast. Defensem-nos d'aquest pànic i unim-nos. Potser es pensen que callarem a base d'hòsties però el que estan aconseguint és crear més resistència.

Jo estava a la llista negra, he estat l'excusa. No és un cas aïllat, ha passat anteriorment amb els companys de Torà, del 4F, del comando Dixan, entre tants d'altres, ara sóc jo i demà? Penseu que tots vosaltres esteu a les seves llistes per donar-me suport. La repressió ens toca a tots. Estan atacant amb força tot moviment social però aquests moments són els que ens fan despertar a tots, vosaltres no podeu deixar escapar aquest moment. De vegades se'ns fa difícil visualitzar que ens volen allunyar de la realitat però ens la posen a tiro. Això no es pot aturar així com així, que el meu segrest no sigui en va, la repressió no els és gratuïta per a ells.

No podem continuar assumint l'enganyosa realitat. Abans d'entrar a la presó no tenia ni temps de mirar la tele. Ara no és el cas, però se'm fa difícil mantenir-me al davant amb una orel·la posada i escoltant totes les vexacions, brutalitats, enganys que ens volen fer creure. M'indigna i la meua impotència augmenta constantment.

És com si els polítics i mitjans expliquessin una pel·lícula que no és la mateixa que la nostra. Polítics i mitjans de comunicació, paraules, paraules i més paraules; mentides, mentides i més mentides. Polítics, no cal que utilitzeu el meu nom per res, ni per fer campanya, ni per donar-me suport ni vull rebre cap premi. Sou tots col·laboradors d'aquest sistema mentre jo i tants altres estiguem entre reixes. Si voleu, ho podeu fer al carrer i a nivell individual però desemmascareu-vos. Perquè els polítics, no cal que digui, ni de dretes ni d'esquerres, al cap i a la fi contínuament ens esteu demostrant que sou el mateix; tot i que uns el feixisme i la repressió els verbalitzen en veu alta i en majúscules i els altres ho encobriu amb paraules maques. Ara ja no hi ha marxa enrere, aquest és el vostre funcionament i és igual si sou o no culpables, el que passa és que estic aquí perquè hi ha alguna cosa per petita que sigui que us molesta, el de menys és l'excusa, el que amagueu és un atac a una posició de resistència. Vosaltres us esteu mostrant tal com sou, abusos violents al carrer, sense capacitat de raonar ni d'expressar-vos...

I tot això no va dirigit a tots els que lluiten per la meua llibertat. A tots aquells que no esteu disposats a esperar que ens organitzin la vida o ens facin seguir les seves pautes per aconseguir ser verdaderament lliures. A tots aquells que sortiu al carrer, tots els que no pareu d'anar amunt i avall perquè creieu que aquests abusos de poder ja esmentats passen de la ratlla. Sou vosaltres els que teniu la força, no us quedeu aquí i seguiu endavant. Tant dins com fora continuarem lluitant amb molta força i moltes ganes. Des de la gàbia mateixa de l'Estat, fins que totes i tots siguem lliures, totes i tots els presos siguem lliures. Salut i força.

Núria CP Madrid V. Soto del Real, 27 d'abril del 2007

Ressenyes

La utopía es posible. Experiencias posibles.

Bookchin, Liguri i Stowasser

Buenos Aires: Tupac ediciones,

Berga, abril 2007

Pep i tu

La utopía es posible" és un recull de textos que giren entorn diferents propostes i experiències municipalistes abordades des d'una òptica llibertària. Des de projectes experimentals d'anarquia viscuda portats a terme a finals dels anys vuitanta a diverses poblacions alemanyes com Neustadt fins a les propostes de Murray Bookchin tot passant per l'experiència d'autogestió i contrapoder de l'Spezzano Albanese a Itàlia.

Del projecte A es publica una presentació pública que es va fer l'any 1986 a Austràlia per Horst Stowasser, aquest projecte va tirar endavant durant els primers anys dels noranta tot i que sembla ser que la proposta dels dobles projectes encaminada alhora a crear un contrapoder i viure l'anarquia ha anat a menys, tot i que és una proposta oberta, no acabada, que està plena de vigència i possibilitats reals per adaptar-se i desenvolupar-se a moltes poblacions.

Pel que fa a les propostes del recent desaparegut Murray Bookchin estan exposades d'una banda directament a partir de les seves conegudes sis tesis que refusant l'industrialisme i apostant pel comunitarisme reivindiquen la política —entesa àmpliament— per contraposar-la a l'Estat des del municipi; i d'altra banda, a partir d'un reportatge fet en Murray per part de Wolfgang Haug al 1994.

Finalment en referència a l'experiència de l'Spezzano Albanese està exposada a través d'un reportatge publicat a Germinal núm. 65 l'any 1994 i d'una entrevista que complementa i aclareix molt el primer text, feta a un dels protagonistes de l'experiència autogestionària d'aquest poble de Calàbria, Domenico Liguri, publicada a Le Monde Libertaire núm. 1070 l'any 1997. Precisament aquesta és l'experiència que trobo més interessant, perquè sorgeix de la realitat, de les experiències viscudes i la voluntat d'autogestió, potser més que les altres o potser, simplement, jo la trobo més propera.

Aquest recull de textos en forma de llibre és com un petit tast de diverses propostes i experiències d'algunes de les formes d'abordar la política municipal des de l'òptica llibertària, que en els darrers anys del segle xx es van desenvolupar. Amb coincidències i diferències importants entre elles, no són cap programari tancat sinó més aviat una crítica al delegacionisme actual alhora que tot un seguit de propostes per recuperar la política usurpada. Moltes d'aquestes propostes fan referència a la revolució del 36, amb més o menys encert i base i per diversos motius. Us podeu baixar aquest llibre en format PDF i gratuïtament des de l'adreça electrònica que referenciem. Salut i bona lectura.

Las políticas de la ecología social. Municipalismo libertario

Janet Biehl (amb la col·laboració de Murray Bookchin)

Màlaga\Barcelona\Madrid: Colectividad Los Arenalejos, Virus Editorial i Fundación Salvador Seguí (1998)

Manresa, abril 2007

Hiram Gascoigne

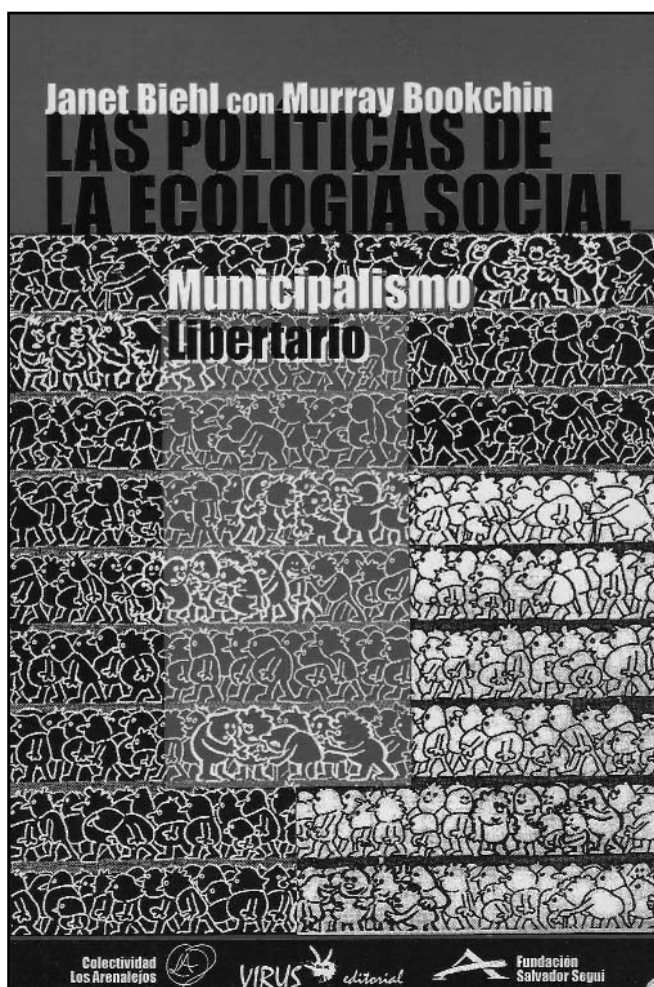
Janet Biehl (1953-...) va ser una col·laboradora habitual de Murray Bookchin d'ençà el 1986, moment en el que ingressà a l'Institut d'Ecologia Social (creat i dirigit per ell). Ha escrit i editat nombrosos llibres i articles que debaten i difonen les idees del municipalisme llibertari, l'ecologia social i l'eco-feminisme, fins al punt que se la considera una de les principals influències del moviment, juntament amb Bookchin. L'any 2001 va retirar-se de l'activitat política per fer-se càrrec de Bookchin, malalt i vell, fins a la mort d'aquell el passat juliol.

Més enllà d'estar d'acord o no amb les tesis municipalistes, cal reconèixer que l'edició d'aquest llibre, el 1998, representa una punt d'inflexió en l'anarquisme en llengua castellana. Aquest ha estat probablement, i sense desmerèixer la importància d'altres treballs escrits i publicats anteriorment (com Democràcia directa, de Bookchin, publicat el 1993), el que més ha contribuït a difondre les idees de Bookchin a l'estat espanyol.

Biehl presenta de forma sintètica el conjunt d'idees que conformen el pensament de Bookchin a l'entorn del municipalisme llibertari. La tesi principal d'aquest, i la que es defensa al llarg del llibre, és que la transformació del sistema capitalista pot i ha de començar en els pobles i les ciutats. És a dir, és en l'àmbit municipal on es pot construir una societat més humana, solidària i participativa (democràcia municipal, confederalisme, formació de la ciutadania...); destruir l'economia dirigida al consum i l'acumulació sense fre per construir una de local basada en la resolució de les necessitats reals de les persones (economia municipalitzada), i aplicar una organització territorial i de la producció respectant el medi ambient (ecologia social).

Per l'estructura del llibre se l'ha de considerar com un manual divulgatiu, l'objectiu del qual és doble. D'una banda, iniciar línies de debat, que realment va aconseguir, com demostra el debat encara existent sobre les propostes municipalistes: per a uns obre noves possibilitats d'acció política contra el sistema; per a d'altres, representa una traïció a l'anarquisme. I de l'altre, esbossar una sèrie de propostes d'actuació per a introduir les formes de la democràcia directa en els pobles i ciutats.

Cal entendre que la proposta aquí presentada està escrita en un context d'experiència política molt diferent de l'espanyola, ja que les seves reflexions parteixen de l'observació de la societat nord-americana. La no evolució del moviment ecologista va portar a Bookchin a radicalitzar-lo cap a postures anarquistes i de participació en el municipi. I és que als EUA és possiblement on hi ha una major iniciativa municipal i amb un menor control estatal sobre aquestes. En l'anarquisme espanyol les idees de Biehl i Bookchin no són del tot noves; però aquest parteix de l'assalt al municipi, controlat per l'Estat amb un major grau, i per tant la participació política i electoral hi és difícilment acceptable.

Agenda

BAGES

► Dissabte 26 de Maig a les 19:00h al restaurant vegà Els Carlins: Xerrada sobre nutrició i veganisme i projecció del documental Earthlings.
C/Sabateria, nº3, Manresa.

► Divendres 1 de juny Concert amb els Ajos Porros Band i altres al CSO Valldaura Manresa. Els diners recaptats aniran destinats a la campanya pel Juan i la Nuri.

BERGA

► Del ? al ? de juny es celebra la Patum. Com sempre hi serem presents er l'autogestió del Pèsol Negre.

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Dijous de 19 a 21h (assessorament jurídic gratuït)
Kafeta (amb futbolín i preus populars !!)
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

Tallers (gratuïts)
Iniciació a la guitarra, dimecres de 20 a 21h

ALTRES HORARIS
Cada divendres a partir de les 22h... Kafeta Tremenda!

HackLab Manresa- Dia i hora: tots els dilluns de 8 a 10 del vespre- Lloc: CSO La Tremenda

c/ de l'Església, 22
ALIMENTACIÓ NATURAL 08670 NAVÀS
HERBORISERIA Tel. 93 839 00 04

UNA TERTÚLIA AMB LUIS ANDRÉS EDO: “UNA MIRADA LLIBERTÀRIA SOBRE EL MUNICIPI”

Maig 2007

el tertúlies matutines

Aquí es ressenya la tertúlia duta a terme en el marc del projecte REpensar Barcelona_RECuperar la Ciutat, el dia 18 d'abril del 2007 (al bar Nostromo, de Barcelona), titulada “Una mirada llibertària al municipi”, en la qual va ser convidat a dissertar l'anarquista Luis Andrés Edo. Les seves idees, i les reflexions que provoquen, aquí estan endreçades; el discurs d'Edo era força desordenat.

Havíem escoltat a Edo i hem pogut parlar amb ell en diverses ocasions i sobre diversos temes i sempre és interessant. Sobre Defensa Interior, sobre el 19 de juliol, sobre els maquis, sobre la transició i avui ha estat sobre el municipi lliure (havíem llegit el seu text sobre aquest tema publicat al butlletí de la FELLA) i recordem especialment una de les seves xerrades a Berga, participant a un col·loqui en homenatge al company Ponzan en el context de la Marxa-Homenatge als Maquis.

Aquesta no és la primera vegada que Edo parla sobre el municipi lliure. Els companys organitzadors del REpensar Barcelona_RECuperar la Ciutat (www.repensarbarcelona.org), ens afirmen que en anteriors sessions (2005) en les que Edo va assistir ja havia tret el tema, precisament en una sessió titulada “Municipio Libre”, que va acompanyar d'una llarga exposició sobre el científic-urbanista Henri Laborit i el seu llibre “L'homme et la ville” (1971). Abans havia escrit l'article “De la autodeterminación al municipio libre”, publicat el 2001 al “Butlletí de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes” (núm.5).

Edo és un “jefe indio” o un històric de l'anarquisme i l'anarcosindicalisme sobretot dels darrers quaranta anys, un pes pesat que acaba de treure les seves memòries: “La CNT en la encrucijada. Aventuras de un heterodoxo”. (Flor del Viento, 2006). Ha viscut moltes coses i intensament. Ahora, durant la tertúlia, estava acompanyat d'alguns incondicionals fet que va ajudar a que abans

d'abordar la qüestió del municipalisme fes una llarga i poc ordenada repassada a alguns moments de la seva vida militant. D'aquesta manera ens explica com va escriure a la presó i després de llargs debats, els textos publicats a “La Corriente” i què és això de la corriente que supera l'organització i les ideologies i que s'alimenta i genera força llibertària (segons entén un dels que escriuen això). És a partir de la corriente que comencen a aparèixer algunes idees sobre municipalisme.

Una de les primeres coses a

Per Edo el municipi lliure és l'òrgan polític de la revolució, de la mateixa manera que en la revolució espanyola (1936) el sindicat va ser l'òrgan econòmic i els ateneus l'òrgan cultural. Al respecte d'això s'ha de dir que Edo està en la línia dels teòrics del municipalisme anarco-sindicalista, que preveien la separació de funcions entre el municipi lliure i el sindicat. Com a òrgan polític, el municipi lliure és una estratègia per prendre el govern municipal; és a dir, és un doble poder no institucionalitzat, que funciona a través de l'assemblea. En l'assemblea parti-

pràctica (llevat del cas d'Aragó, en un centenar de pobles) bàsicament per dues raons internes (sense comptar la contrarevolució comunista i el feixisme). La primera, que les seves funcions van ser preses pel sindicat. La Federació Local va substituir les funcions que hauria tingut el municipi lliure, i que Garcia Oliver parlant amb ell, defensava que això fos així, mentre Edo no ho veia tant clar. D'altra banda, no qüestiona com és que foren preses aquestes decisions, però una de les raons que venen al cap és que els sindicats abans de la revolució ja funcionaven

cipi lliure, precisament per evitar que el sindicat el pogués absorbir. La segona raó rau, i com a conseqüència de l'estructura cenetista, en el fet que el discurs anarquista va fallar en afavorir la creació d'un imaginari de poder, com a conseqüència del recorregut que va des de l'assemblea al comitè i al delegat. Així, per a Edo, cal eliminar aquest recorregut i centrar-se només en l'assemblea.

És en l'assemblea (que per a Edo, com ell ho anomena, va ser “la descoberta de la Mediterrània a París”) que resideix un dels principals punts claus de la seva dissertació: les assemblees del municipi lliure no només han d'estar formades per anarquistes, sinó per tots els dissidents que lluiten contra l'autoritarisme. Les bases teòriques d'això les construeix al llarg dels anys 1950-60, i acaba escrivint el llibre La corriente (1968), mentre estava empresonat. És una mena de panarquisme (això ho diu un dels qui signa aquestes línies). Tot i això no explica com funciona una assemblea formada per tots els habitants d'un poble o d'un barri. Matisa, no obstant, que el model assembleari al que es refereix es basa en els lliures acords, en el respecte a les minories i els consensos.

Per últim, Edo proposa la creació d'una assemblea local (de Barcelona), permanent, no institucionalitzada, paral·lela al govern municipal i per a la gestió de la ciutat i els seus afers. També proposa la redacció, previ a acords dels assemblearis, d'una carta municipal llibertària per a Barcelona, en contra-posició directa a la Carta Municipal de Barcelona.

Per a l'estudi dels municipis lliures Edo fa referència al treball de Felipe Aláiz (1945-46): “Hacia una federación de autonomías ibéricas”, que el lloa àmpliament i el considera una reflexió global molt important. Bé... potser és un pel exagerat. Un assistent també cita el treball de Josep Antoni Pozo (2002): “El poder revolucionari a Catalunya durant els mesos de juliol a octubre de 1936. Crisi i recomposició de l'Estat”.

senyalar per Edo és que el “municipi lliure” no s'ha tingut prou en compte, ni tan sols pels propis anarquistes malgrat ser una proposta anarquista. Un dels assistents, Carles Sanz, va remarcar que en la història d'Espanya hi ha hagut una tradició secular d'assalt al municipi [com les Germanies valencianes, els comuneros castellans, el moviment cantonalista...], que l'anarquisme va recollir, afegint-hi el federalisme.

cipen tots els membres d'un municipi per a la gestió dels afers locals. És, doncs, l'autogestió en contraposició als governs municipals i a les reunions de delegats.

En el context històric de la revolució espanyola, Edo indica que en el Congrés de Saragossa de la CNT (al 1936), abans que s'iniciés la revolució, es va acordar la creació dels municipis lliures. Però senyala que no es van posar en

com alguna cosa més que un òrgan econòmic. En aquest punt Edo fa referència a Joaquín Ascaso (qui fou president del Consell d'Aragó revolucionari), que al 1939, en l'exili, va denunciar la traïció perpetuada per l'estructura de la CNT. Aquí cal recordar, encara que Edo no ho fes, que els teòrics de l'anarquisme comunista (Federico Urales, Antonio Ocaña...) eren favorables a la desaparició del sindicat en el moment que s'establís el muni-